

КИЇВСЬКИЙ СТОЛИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ БОРИСА ГРІНЧЕНКА
Факультет журналістики
Кафедра журналістики та нових медіа
БАКАЛАВРСЬКА КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА
на тему:
FASHION-ПОДКАСТИ
ЯК МЕДІАОСЕРЕДКИ КУЛЬТУРНОЇ ТРАНСЛЯЦІЇ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ

Здобувачки першого
(бакалаврського)
рівня вищої освіти
групи ЖУР622140д
галузі знань 06 Журналістика
спеціальності 061 Журналістика
освітньої програми 061.00.01
Журналістика
Дячук Юлія Валеріївна

Використання чужих ідей,
результатів і текстів мають
посилання на відповідне джерело

Науковий керівник:
Ангелова М.С.

(підпис студента) (ініціали, прізвище)

Допускаю до захисту перед ЕК

І.В. Погребняк,

завідувач кафедри журналістики та нових
медіа

Розширена шкала _____

Кількість балів: _____ Оцінка: ECTS _____

Голова комісії _____
(підпис) (ініціали, прізвище)

Члени комісії _____
(підпис) (ініціали, прізвище)

(підпис) (ініціали, прізвище)

(підпис) (ініціали, прізвище)

ЗМІСТ

I. ВСТУПНІ ПОЛОЖЕННЯ ТА ДОСЛІДНИЦЬКА РАМКА ПРОЄКТУ.....	3
1.1. Обґрунтування актуальності проєкту	3
1.2. Мета і завдання роботи	6
1.3. Методологічна основа та методи реалізації творчого проєкту	8
II. МЕДІАПРОЄКТ “СТИЛЬ ОПОРУ” ЯК ФОРМА ЦИФРОВОЇ КУЛЬТУРНОЇ ІДЕНТИФІКАЦІЇ.....	12
2.1. Теоретико-методологічні засади дослідження.....	12
2.2. Структура та рубрикація подкасту “Стиль опору”.....	17
2.3. Контент, жанрова специфіка та засоби виразності	25
2.4. Цифрова інфраструктура та інструменти створення подкасту.....	30
2.5. Сфера застосування та результати апробації	32
III. ВИСНОВКИ	44
IV. СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ	48
V. ДОКУМЕНТАЦІЯ	53
VI. АНОТАЦІЯ	69

I. ВСТУПНІ ПОЛОЖЕННЯ ТА ДОСЛІДНИЦЬКА РАМКА ПРОЄКТУ

1.1. Обґрунтування актуальності проєкту

У сучасному інформаційному просторі питання національної ідентичності постає як одне з ключових для українського суспільства, особливо в умовах воєнної агресії російської федерації. Масштабна війна не лише змінила політичний та безпековий ландшафт країни, а й стала каталізатором глибоких змін у способах самовираження, стилю життя, моди, мистецтва й медіапрактик. У цьому контексті особливого значення набуває дослідження fashion-подкастів як нового медіаформату, здатного транслювати культурну ідентичність через мову стилю та інтимного сторітелінгу. Від початку повномасштабного вторгнення стиль одягу українців став не лише питанням естетики, а й інструментом самоідентифікації та символічного спротиву. Змінилися як модні практики (вишиванка під бронежилетом, бака лавра як модний акцент, поява шевронів і патчів у повсякденному вбранні), так і способи комунікації через зовнішність. Мода перетворилася на форму наративу: особисті історії, відбиті в кольорах, формах, текстурах, стали частиною великої культурної мови спротиву.

Медіа, зокрема нові цифрові формати, як то подкасти виявилися здатними збагатити ці наративи новим звучанням. Подкастинг сьогодні є не просто інструментом розважального чи освітнього контенту, а й формою інтимного свідчення про глибокі, щирі почуття. У цьому сенсі він наближається до документалістики, де голос – це свідчення досвіду, а формат – можливість донести правду без візуального шуму, яка ще гостріше звучить і проникає прямо в серце слухача. За даними платформи “Podcastindex.org.” “Світова аудиторія зросла до 546,7 мільйона слухачів, а загальна кількість опублікованих шоу на платформах становить понад 4,3 мільйона” [21].

На жаль статистики в розрізі України не існує, про розвиток сектору дослідники судять виходячи з непрямих свідчень. Так, за даними “Суспільного Культура” “на 35% зросла кількість поданих проєктів (183 загалом) на щорічну аудіопремію “Слушно” від редакції “Megogo Audio”. А кількість відданих слухачами голосів досягла 17 тисяч, що на 2 тисячі більше за попередній рік” [21], що є свідченням розвитку та динаміки поступу в секторі.

В українських умовах, згідно з дослідженням Академії української преси в співробітництві з Представництвом Фонду Конрада Аденауера в Україні [1], після 24 лютого 2022 р. “традиційні медіа (преса, радіо та телебачення) свою аудиторію перевели (або точніше перейшли навздогін за своєю аудиторією) з традиційних каналів доступу до інформації (папір, етер, хвилі) на цифрові (тобто інтернет)” [1, с.26]. Серед тенденцій поступу регіонального ринку медіа в 2025 р. “посилення фокуса на локальних новинах та проблемах громад, збільшення уваги до військової тематики та питань безпеки, розвиток форматів, орієнтованих на молодіжну аудиторію (відео, подкасти) та “увага регіональних медіа до висвітлення складних та чутливих тем (постраждалі від сексуального насилля, зумовленого війною, місцеві колаборанти, адаптація ветеранів тощо) [1, с. 69]. Особливо актуальними стали формати, де журналістика поєднується з особистою рефлексією, як-от сторітелінг або мікроесеї. Це зумовлює підвищений інтерес до авторських подкастів, у яких голос жінки, молодого людини, або представника мистецької професії стає не лише медіатором інформації, а носієм колективної пам’яті й культури.

У цьому контексті особливого значення набуває журналістика моди та стилю як простір символічного конструювання ідентичності. Fashion-тематика перестає бути виключно “глянцевою” чи поверхнево-споживацькою: вона дедалі більше набуває суспільного звучання, стає майданчиком для актуалізації історичної пам’яті, національної стилістики, фольклорних мотивів, воєнного досвіду. За означенням кандидатки психологічних наук, доцентки кафебри соціальної психології Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника (м.

Івано-Франківськ) В. Хабайлюк “самовираження особистості відбувається в активному прагненні людини, проявляє внутрішній потенціал та індивідуальну власну близькість у діяльності, у спілкуванні, творчості та вирішенні життєвих завдань. Мода – поліфункціональний феномен, що включений у культурне, політичне, економічне та соціальне життя сучасної людини” [18, с.55–65].

Особливу роль у цьому процесі відіграють fashion-подкасти – як аудіоформати, що поєднують стиль, культуру і глибину особистої рефлексії. Вони дозволяють говорити про тіло, одяг, прикраси не як про тренди, а як про досвід. Через них можливо почути живі голоси, що описують вишиванку як броню, бісерний браслет як молитву, татуювання як слід втрати, шеврон як знак приналежності до країни, яка чинить опір. На відміну від візуальних медіа, де домінує образ, у подкастах важливим стає голос, інтонація, пауза, тиша між словами. У цьому унікальна сила впливу, особливо для молодіжної аудиторії, схильної до глибших, емоційно вивірених форм комунікації.

Крім того, в умовах війни мода почала сприйматись не лише як сфера зовнішності, а як форма щоденного вибору: що вдягти, щоб відчути себе в безпеці; що носити, аби залишатися собою; які знаки включати в образ, аби візуально заявити: “Я – з України”. Цей підхід особливо виразно фіксується у fashion-подкастах нового типу, які працюють з емпатією, ідентичністю, відчуттям втрати й стійкості. Вони створюють простір для культурного діалогу, у якому мода – це не глянцева обгортка, а жива тканина національного досвіду.

Актуальність дослідження також визначається тим, що fashion-подкасти перебувають на перетині одразу кількох важливих суспільно-комунікаційних векторів: медіа, моди, культурної пам’яті та національного самовираження. Це дозволяє розглядати їх не лише як жанрову новизну в українській журналістиці, а як медіаосередки трансляції культурного коду, здатні адаптувати глибокі сенси до сучасних форматів сприйняття. Як зазначає співзасновниця “Ukrainian Fashion Week”, віце-президентка “Української Ради Моди” І. Данилевська: “Мода ніколи не була осторонь соціальних

проблем. Навпаки, fashion – це та трибуна, з якої про нагальні проблеми суспільства можна і треба говорити голосно, маючи впевненість, що проблеми будуть почуті” [13].

У зв’язку з цим зростає потреба в аналітичному осмисленні fashion-подкастів як формату, що дозволяє об’єднати журналістський підхід з особистим досвідом, етнокультурним змістом і новітніми формами аудіокомунікації. Зокрема, особливе значення має дослідження саме жіночого голосу у fashion-подкастингу – як носія не тільки смаку, а й внутрішньої сили, емпатії, історичної чутливості. Такі голоси, за спостереженням дослідниці звукової журналістики із Університету Вуллонгонга (Австралія) Ш. Мчуг, дають слухачеві змогу встановити зв’язок не лише з контентом, а з тим, хто говорить – на рівні інтонації, мовчання, болю, ніжності [31].

Таким чином, створення авторського подкасту “Стиль опору” в межах бакалаврської кваліфікаційної роботи є рефлексією на запит часу. Він поєднує модну тематику, глибокий культурний контекст та формат, здатний передавати інтимне й суспільне водночас. Цей подкаст говорить про моду не як про тренд, а як про знак часу, про стиль, який проростає з ідентичності, про речі, які ми носимо не тому, що вони модні, а тому, що вони мають ідеологічну цінність. Саме тому аналіз fashion-подкастів і зокрема авторського подкасту є актуальним, науково обґрунтованим і важливим внеском у розвиток сучасної української журналістики, що рефлексує на культурні й соціальні виклики доби.

1.2. Мета і завдання роботи

Мета роботи – дослідити потенціал fashion-подкастів як інструменту культурної трансляції національної ідентичності та створити авторський аудіопроєкт “Стиль опору”, що через елементи моди та стилю репрезентує образ сучасної українки в умовах війни, у форматі інтимного мікроесею.

Поставлена мета обумовила реалізацію **завдань** дослідження:

- проаналізувати сучасні підходи до вивчення fashion-журналістики та fashion-подкастингу в контексті культурної ідентичності;
- сформулювати концепцію, редакційний план епізодів, рубрикацію, принципи звукового та стилістичного оформлення авторського подкасту “Стиль опору”, визначити його цільову аудиторію, жанрову модель та тип подання інформації;
- реалізувати творчий аудіопроєкт – подкаст “Стиль опору”, що відображає трансформації стилю як частини жіночого досвіду та національної пам’яті в умовах війни;
- провести апробацію створеного продукту серед цільової аудиторії, оцінити його вплив на розуміння теми стилю як культурного коду.

Основна концепція – подкаст “Стиль опору” є авторським циклом інтимних мікроесеїв про жіночий досвід війни, втілений у предметах стилю: браслетах, шевронах, вишиванках, худі з написами, татуюваннях, шарфах, взятих із дому, та інших елементах, що набули нового значення. Кожен епізод – це культурна мініатюра з глибоким змістом, що базується на спостереженні, символи, емоції. Таким чином, мода подається не як зовнішня оболонка, а як маркер пам’яті, болю, опору і водночас – стилю життя українки.

Місія проєкту – сформувати усвідомлене ставлення до моди як до частини національного культурного коду, що фіксує досвід покоління. Розповісти мовою стилю про внутрішню силу українських жінок, які не лише чинять спротив, а й зберігають естетику, ніжність, пам’ять і гідність.

Об’єкт дослідження – fashion-подкасти як новий журналістський формат у цифровому медіапросторі.

Предмет дослідження – специфіка функціонування fashion-подкастів як медіаінструментів культурної трансляції національної ідентичності, на прикладі авторського подкасту «Стиль опору», що використовує модні коди, сторітелінг та аудіальну естетику в умовах воєнного часу.

Проєкт базується на переосмисленні ролі моди як інструменту не лише самовираження, а й наративу спротиву та культурного коду. У кожному з

епізодів авторка рефлексує над елементами стилю, які набули нового значення після 24 лютого 2022 р. Водночас уникається гламуризація моди: пріоритетом є не зовнішність, а зміст, пам'ять, символіка.

1.3. Перелік методів здійснення творчого пошуку

У процесі дослідження fashion-подкастів як медіаосередків культурної трансляції національної ідентичності застосовано низку загальнонаукових і спеціальних методів, що дозволили здійснити як аналітичну, так і творчу частину дослідження. Основою дослідницького підходу став принцип міждисциплінарності, що поєднав медіазнавчий, культурологічний і журналістський аналіз.

Серед фундаментальних загальнонаукових методів ключову роль відіграли *аналіз і синтез*. Їх застосовано на етапі теоретичного опрацювання понять “мода”, “ідентичність”, “fashion-подкаст”, “культурна трансляція” тощо. Аналіз дозволив виокремити змістові складники зазначених понять, а синтез – поєднати їх у єдину дослідницьку модель, що стала основою для концепції подкасту. *Індукція та дедукція* стали логічною основою побудови дослідження. За допомогою індукції узагальнювалися приклади з сучасного fashion-середовища (образи, колекції, дописи в соціальних мережах, теми подкастів), на основі чого формулювалися більш загальні висновки про національний стиль спротиву. Дедукція дозволила екстраполювати ці загальні спостереження на авторський проєкт. *Узагальнення* застосовувалось для формулювання ключових висновків щодо значення стилю як мови національної пам'яті, а також при описі функцій моди у формуванні культурного опору.

Системний підхід дав змогу розглядати подкаст не лише як сукупність текстових і звукових компонентів, а як цілісну комунікаційну систему з емоційною, естетичною, просвітницькою та меморативною функцією.

Використання *методів класифікації й типологізації* дозволили визначити типи fashion-подкастів (авторські, редакційні, освітні, есеїстичні) та окремо класифікувати модні елементи, що стали маркерами національної ідентичності в умовах війни: шеврони, татуювання, нашивки, балаклави, вишиванки під бронежилетом тощо.

Критичний аналіз джерел було застосовано на етапі добору літератури й публіцистичних текстів. Особливу увагу приділено аналізу джерел із перевіреним походженням: наукові статті, публікації авторитетних українських та міжнародних видань, аналітика медіаплатформ. *Спостереження* здійснювалося у відкритих публічних просторах (вулиця, транспорт, заклади харчування, простори громадської активності), де фіксувалися прояви стилю з елементами спротиву. Дослідницька увага зосереджувалась на камуфляжних деталях, шевронах, кольоровій палітрі одягу, наприклад: поєднання жовто-блакитного з чорним, нашивки на сумках, браслети з бісеру з написами “Азов”, “Воля”, “ЗСУ”. Метод спостереження також дозволив відчувати реакції аудиторії в моменті, зокрема, невербальні сигнали: погляди, усмішки, емоційний резонанс.

Серед прикладних медійних методів провідну роль у цьому дослідженні відіграв *контент-аналіз*. Його використано для вивчення структурної організації, жанрових і тематичних особливостей наявних українських подкастів про моду, культуру та ідентичність (зокрема “Це розкіш”, “Нелегка промисловість”, “Тудзик” та ін.). Аналізувалися такі параметри: тривалість епізодів, наративна побудова, структура рубрик, наявність інтро/аутро, звукове оформлення, лексичні й стилістичні особливості текстів. Це дозволило сформулювати власну концепцію подкасту як інтимного мікроесею з чіткою ритмізацією звучання. *Описовий метод* застосовувався під час фіксації власних спостережень за проявами вуличної моди та символіки у повсякденному міському просторі. Зокрема, описувались візуальні образи жінок у вишиванках, стилізованому сучасному національному вбранні чи його елементів, з татуюваннями “Маріуполь” на зап’ясті, шевронами на худі, у вишиванках під камуфляжем. Ці

спостереження стали сюжетною основою для сценаріїв епізодів авторського подкасту.

Порівняльний метод дозволив здійснити зіставлення українських та зарубіжних подкастів fashion-тематики (наприклад “The Style Stories Podcast”, “HER Style Podcast”, “The Business of Fashion Podcast”, “Dressed: The History of Fashion”, “Fashion, Really?”, “Ethical Fashion Podcast”). Порівнювалися формати, фокус на темі культурної ідентичності, інтонація розповіді, а також типи візуальних кодів, які озвучуються як репрезентанти національного стилю. Результати порівняння засвідчили унікальність українського досвіду як естетичного осмислення спротиву.

Тематичний аналіз здійснювався для виокремлення основних емоційно-сміслових ліній, які повторюються у модному досвіді сучасної українки в умовах війни. Серед них: біль, пам’ять, гідність, ніжність, турбота, вибір. Вони стали основою для рубрикації подкасту – кожен епізод присвячено одному символу, який містить у собі кілька із цих тематичних пластів. *Наративний аналіз* дозволив структурувати мікроесеї подкасту: виявити ключові елементи розповіді (вступ – образ – кульмінація – тиша – мораль – присутність) та адаптувати ці схеми до коротких аудіоформ, які зберігають інтимність і глибину водночас. *Якісний аналіз текстів* був застосований при вивченні мовних особливостей публікацій українських fashion-медіа, таких як “Vogue UA”, “L’Officiel Україна”, “Wonderzine Україна”. Аналіз фокусувався на стилістичних маркерах, ідеологічному посиленні та способах вербалізації національної тематики в модному контексті. *Метод рефлексивного самоспостереження* дав змогу інтегрувати в авторський подкаст особистий досвід, що базується не на фактах біографії, а на емпатії, спостереженні за культурою, мовчазних реакціях на війну. Цей метод став основою інтимного стилю звучання подкасту. *Аналіз соціальних мереж* реалізувався через систематичне вивчення візуального та вербального контенту в Instagram і TikTok за ключовими тегамі, пов’язаними з українською модою, стилем, волонтерськими ініціативами. Це дозволило виокремити живі приклади для наративів епізодів.

У процесі реалізації дослідницького і творчого компонентів проєкту було використано широкий спектр методів – від загальнонаукових до прикладних журналістських, зокрема, рефлексивних, аналітичних, спостережливих і комунікативних. Таке методологічне різноманіття забезпечило глибоке й багатовимірне осмислення теми fashion-подкастингу як медіаінструменту трансляції культурної ідентичності. Обрані методи не лише забезпечили глибоке дослідження заявленої теми, а й слугували інструментом творчої реалізації нової форми журналістського продукту – fashion-подкасту як носія індивідуального досвіду, національної ідентичності та культурної пам'яті.

II. МЕДІАПРОЄКТ “СТИЛЬ ОПОРУ” ЯК ФОРМА ЦИФРОВОЇ КУЛЬТУРНОЇ ІДЕНТИФІКАЦІЇ

2.1. Теоретико-методологічні засади дослідження

Для глибокого розуміння ролі fashion-подкастів як медіаосередків культурної трансляції національної ідентичності необхідно проаналізувати наукові джерела, присвячені феномену подкастингу, сучасній медіакulturі, моді та механізмам самоідентифікації через одяг в умовах війни. У цьому розділі здійснено критичний аналіз актуальних досліджень українських та зарубіжних науковців за період 2022–2025 рр., що забезпечує теоретичне підґрунтя для реалізації проєкту авторського fashion-подкасту “Стиль опору”.

Згідно з дослідженням, представленим у звіті Академії української преси у співробітництві з Представництвом Фонду Конрада Аденауера в Україні, подкастинг після повномасштабного вторгнення росії набув особливого значення в українському медіапросторі. Актуалізація цього формату пов’язана з переміщенням традиційних медіа на цифрові платформи та зростанням інтересу аудиторії до форм медіаконтенту, які здатні передати емоційний досвід війни та сприяти національній самоідентифікації українців через персональні історії, думки та рефлексії [1]. Подкастинг розглядається також як форма документальної журналістики, де голос, інтонація та пауза відіграють ключову роль. На думку дослідників, саме завдяки емоційній залученості голосової історії слухачі можуть відчувати історію глибше, ніж через візуальні формати [21]. Це дозволяє fashion-подкастам ефективно транслювати культурні коди та національну ідентичність, інтегруючи глибокі особисті переживання в аудіоформат.

Важливим аспектом дослідження є зв’язок моди і війни як явища культурної трансформації суспільства. У цьому контексті привертає увагу дослідження викладачки кафедри психології та суспільствознавчих дисциплін

імені імені Академіка УАН І. Луцького. В. Хабайлюк, яка визначає моду як поліфункціональний феномен, глибоко інтегрований у соціальне, політичне та економічне життя людини [18, с.55–65]. Дослідниця акцентує, що в умовах кризи та війни мода стає не тільки способом естетичного самовираження, але й потужним інструментом комунікації громадянської позиції та національної ідентичності. Українські та міжнародні медіадослідники зазначають, що мода у воєнний період набуває символічних функцій, виступаючи маркером приналежності до спільноти, яка переживає травму [12]. Такі модні артефакти, як вишиванки, шеврони, балаклави, стали складовими стилю українців, що свідомо чи несвідомо транслиують колективну пам'ять і єдність [2; 22].

Західні дослідники також звертають увагу на потенціал fashion-подкастів у культурному середовищі. Наприклад, аналіз британського дослідницького інституту “Business of Fashion” очолюваного І. Амедом вказує на те, що подкасти у сфері моди дозволяють аудиторії осмислювати складні соціальні та культурні питання через особисті історії дизайнерів, стилістів, моделей та активістів [25]. Таким чином, подкасти виходять за межі розважального контенту, стаючи потужними медіаканалами формування культурної ідентичності. Аудіоподкасти дають змогу формувати глибшу емоційну зв'язку зі слухачем порівняно з іншими медіаформатами. Це особливо важливо для подкастів, які розглядають питання ідентичності, травми та досвіду війни. Автори зазначають, що fashion-подкасти можуть ефективно використовувати цей потенціал для трансляції національних символів та культурних наративів. Fashion-подкасти є важливими медіаінструментами культурної трансляції, які здатні через інтимність та особистий досвід ефективно донести ідеї національної ідентичності, патріотизму та громадянського спротиву. Ці теоретичні положення створюють наукове підґрунтя для розробки авторського подкасту «Стиль опору» як медіапроєкту, який відповідає сучасним соціокультурним запитам українського суспільства.

Дослідження Б.Шнайдера та Д.Лі на платформі галузевого ресурсу “Business of Fashion” присвячена переосмисленню моди в епоху реалізму

актуалізує глибокі трансформації у ставленні покоління Z до моди як інструменту самовираження та самоідентифікації. Ключовою тенденцією є прагнення до автентичності, відмови від ідеалізованих образів і натомість – до реалістичного, чесного відображення власного “я” через вбрання. Молоді люди все більше схиляються до моди як платформи для комунікації внутрішніх переживань, етичних переконань і культурної ідентичності. Одяг перестає бути просто візуальним знаком статусу чи тренду – він трансформується в наративну одиницю, що віддзеркалює індивідуальний досвід, належність до певної спільноти. Особливо це актуально для молодшої української аудиторії, яка в умовах війни шукає автентичні способи висловити свою приналежність, гідність, стійкість – зокрема, через стиль і одяг як мову спротиву [46].

Дж. Скот у статті, опублікованій у “FashionUnited”, розглядає Український тиждень моди FW 25/26 як приклад культурної дипломатії [47]. Попри триваючий конфлікт, дизайнери використовують моду для демонстрації стійкості та творчості українського народу, інтегруючи національні мотиви та символіку у свої колекції. Це підкреслює роль моди як платформи для культурного вираження та міжнародного спілкування. У статті, опублікованій на платформі “Backlinko”, наводяться статистичні дані, які свідчать про зростання популярності подкастів. Зокрема, зазначається, що кількість слухачів подкастів у всьому світі перевищила 584 мільйони, що підкреслює зростаючу роль цього медіа у сучасній культурі. Це відкриває нові можливості для використання подкастів як засобу культурної трансляції та обговорення питань національної ідентичності [44].

Журналістка Суспільне Культура А. Шилова, осмислює як війни змінювали ставлення до моди, зокрема під час Другої світової війни та війни на Балканах. Авторка зазначає, що в умовах війни мода стає не лише засобом самовираження, але й способом збереження гідності та контролю над власним життям. Наприклад, використання червоної помади або парфумів у складні часи символізує прагнення до нормальності та впевненості в собі. Такі елементи стають своєрідними оберегами, що допомагають людям

зберігати психологічну стійкість [20]. У контексті сучасної України, мода також відіграє важливу роль у формуванні національної ідентичності. Після початку повномасштабної війни українські дизайнери, такі як І. Фролов, К. Шнайдер та Ю. Паскаль, представили свої колекції на міжнародних подіумах, демонструючи стійкість та творчість українського народу. Ці колекції інтегрують національні мотиви та символіку, підкреслюючи культурну спадщину та єдність нації [20].

Доктор культурології, професорка кафедри майстерності актора Харківської державно академії культури А. Кікоть та доктор культурології, завідувач кафедри музейно-туристичної діяльності Харківської державної академії культури А. Щербань досліджуючи модний костюм під час російського вторгнення в Україну” аналізують, як мода в умовах війни розвивається за напрямками аскетизму, мінімалізму, креативності та взаємообміну. Зокрема, зазначається, що мода стає засобом комунікації та самовираження, відображаючи соціальні та культурні зміни, спричинені війною [9, с. 355–361].

Журналіст видання “Високий Замок” І. Фаріон у статті “Війна пришвидшила процес самоідентифікації українців” аналізує вплив війни на формування національної ідентичності. Автор підкреслює, що війна стала каталізатором для усвідомлення українцями своєї національної приналежності та культурних цінностей [17]. Вагома роль у цьому процесі належить медіа, які, виходячи зі статті О. Круглій формують спільноту навколо подкастів [10].

Для більш глибокого осмислення ролі подкастингу як інструмента культурної трансляції варто звернутися до публікації української дослідниці Д. Закерничної, яка вивчає сторітелінг як фундамент подкастингу в умовах війни. Авторка доводить, що аудіоформат подкасту має здатність максимально наближати слухача до переживань оповідача, формуючи тісний емоційний зв’язок [8]. Важливий аспект теми моди й самоідентифікації розглядається в праці культурологів А. Кікоть та А. Щербань, які аналізують зміни в українській моді після повномасштабного вторгнення. Вчені

зазначають, що в умовах війни одяг став не лише функціональним, а й символічним: шеврони, патчі, балаклави перетворилися на чіткі ідентифікаційні знаки, що позначають приналежність до українського культурного й національного простору [9].

Американська дослідниця Л. Чуляракі у своїй монографії аналізує, як медіа та соціальні платформи транслюють образи вразливості та жертви, впливаючи на формування національної ідентичності в умовах війни. Авторка підкреслює, що подкасти можуть слугувати інструментом для переосмислення та артикуляції національної ідентичності через особисті історії та досвіди [32]. Дослідниця Католицького університету Петера Пазманя (Угорщина) М. Андок аналізує подкастинг як особливий медіафеномен, що поєднує традиційні аудіоформати з цифровими технологіями, трансформуючи їх у новий вид медіа. Дослідження спирається на теорію ремедіації, запропоновану Дж. Болтером і Р. Грусіном [29], щоб пояснити, як подкасти реінтерпретують культурні та інформаційні коди радіо, адаптуючи їх до сучасних комунікаційних потреб [26]. Fashion-подкасти, зокрема, завдяки своїй звуковій природі, створюють платформу для передачі культурних сенсів, глибоко вкорінених у національних традиціях і досвіді. Вони дозволяють трансформувати фрагменти національного стилю – як от вишиванки, шеврони чи інші символічні елементи, в емоційно заряджені аудіонаративи, які резонують із слухачами на рівні підсвідомих асоціацій. Відтак, подкасти постають не лише як цифровий медіаінструмент, але й як новітній формат культурної пам'яті, що здатний переосмислювати стиль як маркер національного досвіду.

Таким чином, мода в умовах конфлікту стає не лише способом самовираження, але й потужним інструментом комунікації громадянської позиції та національної ідентичності. Вона дозволяє людям зберігати гідність, демонструвати стійкість та підтримувати культурну спадщину навіть у найскладніші часи.

2.2. Структура/ рубрикація медіапроєкту.

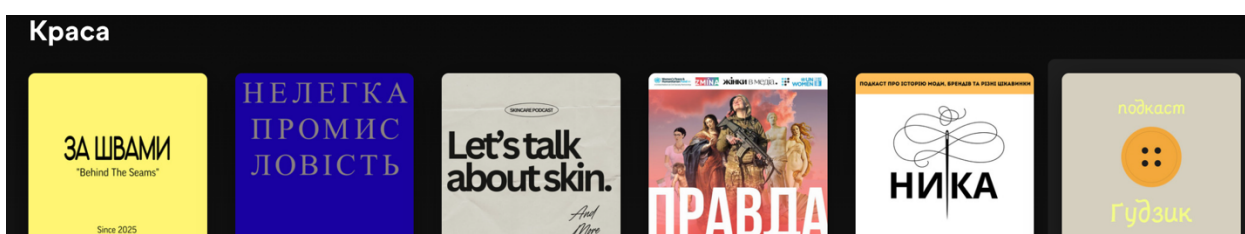
У процесі розробки структури подкасту “Стиль опору” проведено аналіз провідних fashion-подкастів на міжнародному та національному рівнях, таких як “Nymphet Alumni”, “Fashion Neurosis with Bella Freud”, “Articles of Interest”, “The Business of Fashion Podcast” та “HER Style Podcast”. Означені проєкти демонструють різноманітні підходи до структурування контенту. Наприклад “Nymphet Alumni” характеризується глибоким аналізом модних трендів через призму культурної критики. Епізоди мають чітку тематичну спрямованість, де обговорюються конкретні явища або стилі, такі як “Blokette” чи “Grisch”. Структура епізодів включає вступ, основну дискусію та висновки, що дозволяє слухачам зануритися в тему та отримати комплексне розуміння обговорюваного питання [43]. Формат подкасту “Fashion Neurosis with Bella Freud” передбачає інтерв’ю з відомими особистостями, де обговорюється взаємозв’язок моди та особистої ідентичності. Структура епізодів містить вступ, основну бесіду та завершення з рефлексією. Такий підхід дозволяє розкрити глибокі особистісні аспекти через призму моди [35]. Подкаст “Articles of Interest” досліджує історію та соціокультурне значення одягу. Структура епізодів побудована навколо конкретної теми, яка розкривається через історичні факти, інтерв’ю та аналітичні коментарі. Такий підхід дозволяє слухачам отримати глибоке розуміння теми та її впливу на суспільство [27]. Подкаст орієнтований на професіоналів індустрії моди – “The Business of Fashion Podcast” [48]. Він включає інтерв’ю з експертами, обговорення актуальних тенденцій та бізнес-аспектів моди. Структура епізодів включає вступ, основну дискусію та висновки, що забезпечує інформативність та практичну цінність для слухачів [48]. (Рис.2.1.)

Рис.2.1. Стилiстика вiзуального оформлення подкасту “The Business of Fashion Podcast” [48]

Подкаст “HER Style Podcast”, який фокусується на персональному стилі та надає поради щодо створення гардеробу, вибору кольорів та поєднання одягу цікавий в рамках нашого дослідження своїми структурними частинами у складі вступу, розгляду основної теми та практичними рекомендаціями, що робить контент доступним та корисним для широкої аудиторії [38].

Серед українських подкаст-ініціатив цінними для нас є “Фешионіста” А.Логвиненко, який є прикладом структурованого авторського подкасту, побудованого за принципом інтерв’ю як провідного жанру. Кожен випуск має чітку внутрішню композицію: вступне представлення теми та гостя (1–3 хв), основний тематичний діалог (30–50 хв), завершальна рефлексія. Тематика акцентована на ролі моди в ідентичності, трансформації стилю у воєнному контексті, феміністичних та культурних практиках. Стилiстично подкаст витримано у нейтрально-аналітичному тоні. Айдентика епізодів формується через наративні або метафоричні назви, що резонують із внутрішнім змістом: “Мода – це пам’ять“, “Що носити в повітряній тривозі?” тощо. Цей формат став структурною основою для рубрикації подкасту “Стиль опору”, в якому діалог замінено на інтимне авторське мовлення [11]. Інший аудіопроєкт створений українськими подкастерами “Модний режим” – присвячено

\обговоренню модних тенденцій, стилю та культури одягу в Україні. Ведуча Н.Харчук аналізує актуальні тренди, обговорює вплив моди на суспільство та особистість, а також розглядає історичні аспекти розвитку моди. Формат подкасту включає інтерв'ю з експертами, дизайнерськими діячами та обговорення актуальних подій у світі моди [19]. Інший проєкт “ТРЕДС – подкаст “Тільки для Жінок” – фокусується на обговоренні жіночої впевненості, фінансових відносин у парах та тілесності. Ведучі відкрито діляться особистими історіями, обговорюють соціальні стереотипи та виклики, з якими стикаються жінки в сучасному суспільстві, модні тенденції та місце стилю в їхньому житті. Формат подкасту є розмовним, з елементами гумору та самоіронії, що створює атмосферу довіри та відкритості [15]. Означені українські подкасти, а також інші переглянуті, прослухані, утім не відзначені детальним розглядом (Рис.2.2.) є цінними для розуміння ролі моди та стилю в формуванні національної ідентичності та суспільного дискурсу.

Рис. 2.2. Представлені подкасти в категорії “Краса” на платформі Spotify [19].

Проаналізовані подкасти є важливими з огляду на розробку структури і рубрикації медіапроєкту. В авторському проєкті “Стиль опору” було використано аналітичну композицію, притаманну подкасту “Фешионіста”, зокрема чітке тематичне зонування епізоду на вступ, основний блок і фінальну рефлексію. Елементи персонального наративу й сповідальної інтонації були запозичені з подкасту “Тільки для жінок”, що дозволило створити довірливу атмосферу між ведучою й слухачками. Історична компактність подкасту “Модний режим” вплинула на темп та динаміку окремих фрагментів у рубриці “Мода пам’ятає”. Таким чином, аналіз досвіду українських та зарубіжних подкастів з тематики моди та стилю є концептуальною основою для побудови цілісної, тематично та ритмічно обґрунтованої структури медіапроєкту “Стиль опору”. На основі аналізу вищезазначених подкастів була розроблена структура для розроблюваного подкасту, яка поєднує особисті історії, культурний контекст та рефлексію.

Типова структура одного випуску:

Заставка (0:00–0:20): аудіовізуальний вступ з використанням звуків тканини, шелесту листя та ембієнтної музики, що створює атмосферу занурення.

Рубрика 1: “Я це ношу” (0:20–4:00): Особиста історія ведучої або гості про конкретний елемент одягу, пов'язаний з досвідом війни або національної ідентичності.

Музична пауза 1 (4:00–4:30): Фрагмент сучасної української пісні, що підкреслює емоційний настрій епізоду.

Рубрика 2: “Мода пам’ятає” (4:30–7:30): Культурно-історичний аналіз обраного елемента одягу, його значення в українській традиції та сучасному контексті.

Рубрика 3: “Це теж я” (7:30–10:30): Рефлексія ведучої або гості про те, як обраний елемент одягу впливає на її ідентичність та самовідчуття.

Музична пауза 2 (10:30–11:00): Етнічний вокал або жіноче акапельне виконання, що підсилює тематику епізоду.

Завершення – “Замість підпису” (11:00–12:30): Метафоричне підсумування епізоду, що залишає слухача з глибокими роздумами.

Структура подкасту “Стиль опору” поєднує елементи особистої історії, культурного аналізу та рефлексії, що дозволяє глибоко розкрити тему національної ідентичності через моду як форму символічного спротиву. Кожен епізод вибудовується за методом індукції – від індивідуального переживання до колективного сенсу, від інтимної пам’яті до спільного коду. Такий підхід сприяє емоційному залученню слухача, формуванню ефекту присутності й довіри, активує аудіальне мислення як засіб культурної трансляції. Водночас структурна чіткість (зонування на рубрики, музичні паузи, симетрична композиція) дозволяє кожному епізоду функціонувати як завершена змістова одиниця, але у межах тематичного сезону зберігається внутрішня логіка розвитку ідентифікаційного наративу. Таким чином, структура подкасту виконує не лише формальну, а концептуальну функцію – впорядковує особисте свідчення як частину національної культурної пам’яті.

Подкаст публікується у форматі аудіоепізодів на платформі YouTube. Обраний формат аудіопоширення пов'язаний із особливостями споживання контенту цільовою аудиторією — молодими жінками віком 18–35 років, для яких YouTube є зручною, звичною платформою з доступом до безкоштовного прослуховування, можливістю коментування та збереження епізодів у плейлисти. Наявність візуального супроводу у вигляді обкладинки та субтитрів дозволяє зберегти фокус на аудіовмісті, водночас забезпечуючи зручність сприйняття в умовах багатозадачності.

Регулярність виходу становить один епізод на тиждень, що відповідає логіці послідовного нарративного розгортання сезону, водночас зберігаючи відчуття очікування нового випуску та ритму присутності. Формат тривалості 12–13 хв обрано з урахуванням психологічного ресурсу слухачки: епізод можна прослухати дорогою на роботу, під час ранкового догляду за собою або як аудіоетюд для емоційної підтримки. Така тривалість поєднує інформативність і рефлексивність, не перевантажуючи сприйняття.

Регулярність виходу – один епізод на тиждень, що дає змогу витримати баланс між глибиною рефлексії та підтримкою постійного контакту з аудиторією. Це зручно для слухачок з обмеженим ресурсом уваги в умовах війни або внутрішньої напруги.

Стилістичне оформлення подкасту визначається як інтимне, медитативне, документальне. Перевага надається лаконічним, образним формулюванням, уникаються журналістські штампи чи публіцистичне загострення. Голос ведучої – м'який, інтонаційно варіативний, іноді з паузами, що підкреслюють емоційні переходи. Це перегукується з підходами, описаними у роботах викладачки Сіднейського університету (Австралія) М.Кессіді. у контексті “звукового дотику” як основи ефективного сторітелінгу в подкастингу. Авторка доводить, що аудіоформат має унікальну здатність створювати відчуття близькості між оповідачем і слухачем. Вона описує це як “інтимну аудіоприсутність” – ефект, коли голос ведучого ніби звертається безпосередньо до слухача, минаючи бар'єри медіапосередництва. Саме завдяки інтонації, ритму мови, паузам, шумовому фону, обережному монтажу

і м'якому звуковому середовищу формується особливий тип комунікації, що апелює не тільки до раціонального сприйняття, а й до тіла, пам'яті, емоцій [31, с. 149–150].

М. Кессіді підкреслює, що вдалий подкаст не просто передає інформацію, а створює середовище – “звуковий простір оповіді”, в якому слухач відчувається залученим [31, с. 149–150]. У подкасті “Стиль опору” цей підхід реалізовано через використання “звуків присутності”: шарудіння тканини, приглушених звуків вулиці, шелесту листя або кроків. Це не лише створює контекст, а й дозволяє розкрити індивідуальну історію в ширшій культурній рамці, зберігаючи тишу як важливу форму висловлювання. Такий підхід обумовив і вибір рубрик, які мають емпатичне та метафоричне акцентування:

“Я це ношу” – говорить про досвід як особистий акт носіння історії.

“Мода пам'ятає” – апелює до колективної пам'яті, закладеної в одязі.

“Це теж я” – про прийняття себе в повноті, через стиль, тіло і голос.

Подкаст має програмну структуру сезону. Один сезон налічує 9–10 епізодів, кожен з яких присвячений окремому елементу стилю, що набув нового символічного значення в умовах війни в Україні. Тематичний план першого сезону формувався з урахуванням соціального спостереження, моніторингу трендів у TikTok/Instagram та аналізу модних і патріотичних кодів:

Епізод 1. Татуювання.

Епізод 2. Браслет з бісеру.

Епізод 3. Шеврон.

Епізод 4. Худі з текстом.

Епізод 5. Нашивка.

Епізод 6. Жовто-блакитний браслет.

Епізод 7. Камуфляж.

Епізод 8. Светр, що пахне домом.

Епізод 9. Складені образи (layering).

Епізод 10. Стиль “без прикрас”.

Кожен епізод – окрема історія. Але в сукупності сезон утворює тематичний цикл, що досліджує українську жіночу ідентичність як поєднання ніжності, втрати, сили й стилю.

Важливою складовою створення сучасного медіапроєкту є розробка виразної айдентики, що забезпечує впізнаваність, цілісність візуального й звукового стилю, а також ефективність у просуванні подкасту через соціальні мережі, каталоги подкастів і платформену аналітику. Обкладинка розроблюваного подкасту виконана у кольорах, які відсилають до українського контексту (відтінки охри, чорного, пісочного, синього та білого); використовуються текстильні текстури (фрагменти вишивки, рельєф тканини), профіль жіночого обличчя в півтіні. Напис – рукописний шрифт, що імітує зошитну лінію або нитку шва (Рис. 2.3.)

Рис 2.3. Обкладинка подкасту “Стиль опору”

Шрифтові рішення: акцент на комбінуванні сучасного гротеску (наприклад, Manrope) з візуально “живим” шрифтом для цитат або рубрик.

Логотип подкасту: стилізоване зображення тризуба, через який протягнута нитка у вигляді вишивки з українськими мотивами.

Заставка: національні музичні мотиви, звучання тканини, дотик вітру, ембієнтні звуки.

Саунддизайн: мінімалістичне музичне тло, побудоване на жіночому вокалі, етнічних інструментах (сопілка, дримба, кобза), записаних у приглушеній манері.

Повторювані елементи: паузи, тиша, кроки, шурхіт одягу – як семіотичні символи присутності.

Комунікаційна система поширення подкасту “Стиль опору” ґрунтується на платформі YouTube, яка виступає не лише як канал дистрибуції, а як повноцінне середовище для формування аудиторії. На відміну від аудіострімінгів, YouTube поєднує доступність, візуальність і комунікативність, що особливо важливо для авторського медіапроєкту, орієнтованого на емоційне залучення. Платформа дозволяє оформлювати кожен епізод у вигляді відео з обкладинкою, субтитрами, додатковими візуальними кодами (вишивка, тризуб, шов тканини), які підсилюють наративну глибину есею. Коментарі під випусками, функція прем’єр, вбудовані плейлисти, можливість тегування й алгоритмічного просування сприяють побудові залученої спільноти навколо тематики подкасту. Також YouTube є платформою, де аудиторія активно шукає не лише розважальний, а й естетичний, ідентифікаційний контент, тому подкаст, візуально адаптований під вимоги YouTube-середовища, має потенціал для довготривалого, органічного зростання.

Таким чином, структура та рубрикація медіапроєкту “Стиль опору” є результатом цілісного аналізу українських і зарубіжних подкастів, а також адаптації найефективніших практик до специфіки обраного формату – інтимного мікроесею. Увага до композиційної послідовності, внутрішнього ритму епізоду, емоційного насичення рубрик і символізму аудіодеталей дозволяє створити глибоко персоналізований медіапростір, у якому мода постає не як поверхневе явище, а як культурна мова опору. Кожна рубрика виконує функцію семіотичної зони, де особисте переживання поєднується з національним контекстом, а індивідуальна ідентичність – із колективною пам’яттю. Програмність сезону, лаконізм формулювань, вибір платформ,

стилістика візуального та звукового оформлення – все це утворює цілісну систему, що відповідає завданням подкасту як засобу культурної трансляції.

2.3. Контент та засоби виразності

Контент подкасту “Стиль опору” розробляється з урахуванням подвійної функції: з одного боку – це особистісна рефлексія на тему моди в умовах війни, з іншого – трансляція національних ідентифікаційних кодів через аудіальне сторітелінгове середовище. Добір тем і засобів виразності базується на глибокому попередньому аналізі українських і міжнародних fashion-подкастів, зокрема: “Фешионіста”, “Тільки для Жінок”, “Модний режим”, “Nymphet Alumni”, “Articles of Interest”, “Fashion Neurosis with Bella Freud”, “The Business of Fashion Podcast”, “Dressed: The History of Fashion”, “Ethical Fashion Podcast”. Ці медіапроекти дозволили виокремити ключові елементи контентної побудови, засоби звукової естетики, наративну логіку та інструменти драматургії голосу й тиші.

Однією з центральних особливостей контенту подкасту “Стиль опору” є наративна форма викладу. У кожному епізоді авторка створює інтимний монолог, у якому елемент одягу – вишиванка, гердан чи силянка, браслет з бісеру, худі з тризубом виступає як носій особистої ідентичності та водночас національного сенсу. Цей підхід відображає ідеї, закладені в подкастах “Articles of Interest” та “Dressed: The History of Fashion”, де мода інтерпретується як текст культури, що містить маркери часу, пам’яті, належності.

Контент епізодів вибудовується на поєднанні трьох рубрик: “Я це ношу”, “Мода пам’ятає” і “Це теж я”. Кожна з них виконує окрему функцію в контексті культурної трансляції. У першій особистісне свідчення, у другій – культурно-історичний аналіз, у третій – рефлексія, що надає голосу глибини, а тексту емоційної щільності. Це відповідає структурній логіці, характерній

для подкастів на кшталт “Fashion Neurosis” або “The Business of Fashion Podcast”, де зміст поділений на блоки з чітко окресленою інтонацією, стилістикою та функцією.

Засоби виразності у подкасті реалізовані через аудіальну драматургію, що включає темп мовлення, ритмічну паузу, інтонаційне навантаження, використання фонових звуків (шелест тканини, звук голки, кроки, голосові зітхання), фрагменти музики (етнічний спів, уривки сучасних українських треків). Це створює ефект занурення, близький до концепції “звукового дотику” М. Кессіді, згідно з якою ефективність подкасту залежить не лише від теми, а й від того, як голос і тиша організовують простір слухання [31, с. 149–150]. Крім того у контенті подкасту застосовуються засоби метафоризації, що перетворюють предмети стилю на символи: браслет з бісеру – як талісман сестринської підтримки, балаклава – як спосіб бути видимою, зберігаючи контроль над тілом, шеврон – як маркер приналежності до опору. Відповідно до стилістики подкасту “Nymphet Alumni”, у якому стиль розглядається через філософські, соціокультурні та психоаналітичні призми, “Стиль опору” теж переосмислює візуальні елементи як маркери культурного вибору.

Ключову роль відіграє емоційна модальність голосу. У “Стилі опору” голос ведучої – м’який, іноді тремтливий, з паузами, що формують психологічний ритм епізоду. Такий підхід перегукується з інтонаційною драматургією подкастів “Fashion Neurosis” і “HER Style Podcast”, де зміст структурується через голосову інтерпретацію досвіду. Усе це дозволяє розглядати голос не лише як носій змісту, а як інструмент ідентичнісного самоствердження.

Мовне оформлення подкасту є центральним виражальним засобом, що виконує не лише інформаційну, а й емоційно-ідентифікаційну, культурну й терапевтичну функцію. Основна характеристика мовного стилю – це інтимно-документальна стилістика із виразною ліричною насиченістю та метафоричною структурою. Ведуча говорить м’яким, ритмічно вивіреним голосом, з паузами, які мають семантичне навантаження. Ці паузи слугують

маркерами рефлексії, переходів між змістовими блоками та акцентами на переживаннях. Наприклад, в епізоді 1 фраза: “Коли немає слів, лишається лінія. Вона нічого не пояснює, але все повідомляє” – не лише описує змістовну функцію татуювання, а й виступає як інтонаційна кульмінація епізоду. У мовному оформленні присутні ознаки того, що текст передає звукові, візуальні, тактильні відчуття. Словосполучення “нитка тримає шов, як дотик тримає людину” використана в епізоді 2 поєднує тактильне і емоційне значення, створюючи “аудіальний образ” через слово. Така стилістика резонує з підходами, описаними у праці М. Кессіді, яка наголошує на ефекті “звукового дотику” в подкастингу, де голос стає інструментом інтимного переживання історії [31, с. 149–150].

Мовлення ведучої нагадує поетизований щоденник, у якому рефлексія тісно переплітається з культурною пам’яттю. У текстах переважає образна лексика, де модні елементи постають як символи глибших смислів: “татуювання – це не естетика болю. Це пам’ять, яку неможливо зняти”; “бісер – це дрібний предмет, зроблений із найбільшою ніжністю”. Авторка уникає журналістських штампів або прямої публіцистичної мови. Натомість вибудовується лірична інтонація, де кожне речення є ніби пошепки промовленим елементом наративу. Це особливо помітно у рубриці “Це тяж я”, яка функціонує як рефлексійний блок емоційного завершення. Тут мовлення переходить у стан “мовної тиші”, зокрема у фрагменті: “якщо стиль сьогодні – це мова, то браслет із бісеру – це дотик. Не гучний. Не показний. Але точний”.

Загалом, мовна система подкасту об’єднує такі риси як:

- лаконізм (короткі вислови, особливо у фінальних блоках: “Мода – це не завжди вигляд. Іноді – це зап’ястя”);
- наративна метафорика (одяг і тіло як простір пам’яті, шрам як візерунок, браслет як молитва);
- аналітична поетика як поєднання художньої образності з документальною глибиною, що виявляється, наприклад, у вислові: “Кожен принт – це історія; тимчасові тату – це модна заява. Жест присутності”.

Таким чином мовне оформлення подкасту – це вербальна аудіосеміотика, де кожен мовний знак має емоційну вагу, кожна пауза композиційну функцію, а кожне слово – культурний підтекст. Це мова, яка одночасно фіксує і пережите, і переживане, перетворюючи стиль у форму спротиву. На рівні мовного оформлення контенту переважає інтимно-документальна стилістика: відсутність публіцистичних кліше, використання метафор і синестезій (наприклад: “шов пам’яті”, “вишивка як дотик”, “біль, який можна носити”). Це формує виразну аудіосеміотику, яка через елементи стилю актуалізує глибокі пласти національної пам’яті та тілесної присутності.

Контент подкасту розширюється в аудіовізуальну площину, оскільки проєкт публікується також на YouTube із використанням статичних або слайд-візуалізацій: обкладинки епізодів, рухомі цитати, символічні зображення елементів одягу, декоративних орнаментів. Завдяки цьому контент виходить за межі аудіального, стає мультимедійним – зі збереженням ліричного тону. У проєкті активно застосовуються елементи шрифтової айдентики: друковані шрифти у поєднанні з рукописними, що стилізуються під стібок чи нитку. Така система шрифтів візуально підтримує концепт подкасту як стилю, що “проростає з ідентичності” (Рис.2.4.).

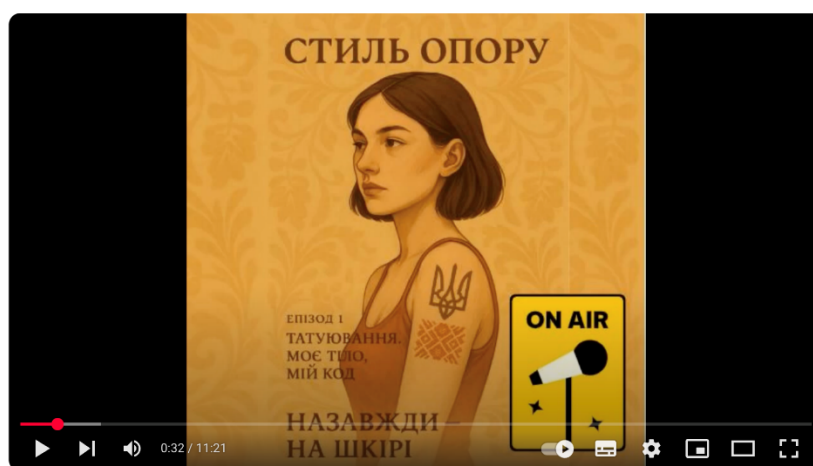

Рис. 2.4. Обкладинка 1 епізоду подкасту “Стиль опору” “Татуювання. Моє тіло, мій код” [3]

Мультимедійна логіка контенту виявляється й у співпраці різних форматів: текст (описи до епізодів), зображення (обкладинки, кадри з колекцій), аудіо (подкаст), відео (анімаційні візуалізації для YouTube), що

створює синтез засобів виразності. Аналогічно до підходу мультимедійного проєкту “Словопис” [14], подкаст “Стиль опору” не обмежується лише звучанням, а активно використовує візуальну складову, до чого орієнтує сама природа ресурсу, де розміщується подкаст. Ключова для поширення контенту платформа YouTube дає змогу використовувати візуальні і звукові коди як інструменти ідентифікації: зокрема, через обкладинку епізоду, що супроводжується символами (тризуб, вишивка, темний фон, мінімалістична композиція), мелодійне інтро, ритміку монтажу. Це забезпечує повноцінну реалізацію вимог аудіовізуального контенту щодо жанрової природи відеозображення та психології сприйняття. Таким чином контент подкасту “Стиль опору” – це цілісний мультимедійний проєкт, який функціонує в просторі голосу, тіла й зображення, транслюючи національну ідентичність у новому форматі. Його змістове наповнення поєднує особисте і публічне, візуальне і слухове, ліричне і політичне — з урахуванням актуальних практик сучасного подкастингу, мультимедійної журналістики й культурної комунікації.

2.4. Технічні й програмні засоби

Під час створення авторського аудіовізуального подкасту “Стиль опору” було використано набір технічного та програмного забезпечення, необхідного для забезпечення високої якості звуку, візуального оформлення епізодів, монтажу та поширення медіапродукту. Проєкт реалізовано з урахуванням вимог сучасного подкастингового та мультимедійного виробництва.

Для запису голосу використано сервіс онлайн диктофону “Vocalremover” [50], який забезпечує студійну якість звуку завдяки наднизькому рівню шуму і високій чутливості. Аудіозапис проводився в умовах домашньої студії. Монтаж аудіоматеріалу здійснювався у програмі “Adobe Audition”, яка дозволяє здійснювати професійне оброблення голосу: чистку шумів,

накладання ефектів (еквалайзер, компресор, реверберація), точне редагування пауз та інтонацій. Додатково використовувалась програма Reaper для зведення багат шарових треків, зокрема для інтеграції голосу, музичних вставок і звукових ефектів. Звуки шелесту тканини, дзвону бісеру, кроків записано самостійно з використанням диктофона [23].

Для вибору та інтеграції музичних підкладок використовувалась ліцензована база Epidemic Sound, яка надає великий вибір композицій у стилях ембієнт, етно, інді та неокласика [33]. Альтернативно – Freesound.org для зразків реалістичних побутових звуків (Creative Commons) [34]. Корекція голосу та тонального забарвлення здійснювалась за допомогою Waves Tune Real-Time – плагіна, який надає можливість зберігати природне звучання голосу під час невеликої корекції тональності, особливо у напівшепітних або драматично насичених інтонаціях [51].

Для створення обкладинок, візуальних фреймів і плашок із цитатами використовувалась “Canva” – онлайн-редактор для графічного дизайну, що дозволяє стилізувати текст та зображення відповідно до загальної айдентики проєкту [30]. Фінальний монтаж візуального ряду проводився в “Adobe Premiere Pro”, у якому реалізовано експорт епізодів у відеоформат для публікації на YouTube [24]. Для зберігання та хмарного доступу до файлів використовувались “Google Drive” (структуроване збереження епізодів, чернеток, ескізів) [36] та Trello як інструмент керування виробничим процесом – планування виходу епізодів, постановка завдань, ведення календаря монтажу [49]. YouTube використовується для відеоверсій епізодів зі статичними візуалізаціями та музичним оформленням.

Весь цикл створення одного епізоду тривав орієнтовно 8–10 годин:

- підготовка тексту – 2 год.;
- запис голосу – 1 год.;
- редагування та монтаж аудіо – 4 год.;
- додавання ефектів і музичних пауз – 1 год.;
- експорт, перевірка та завантаження на платформу – 1–2 год.

Контент поширювався через YouTube, із використанням візуальних елементів айдентики: цитат, обкладинок, кольорових кодів.

Технічна й програмна реалізація подкасту забезпечує поєднання високої якості звуку з авторською емоційною інтонацією, що є критично важливим для проєкту, орієнтованого на культурну трансляцію ідентичності через стиль та голос. Важливо підкреслити, що технічне забезпечення в подкасті “Стиль опору” не обмежується роллю фонові підтримки, а виступає як структуроутворюючий компонент, що безпосередньо впливає на змістове та емоційне сприйняття. Саме завдяки виваженому вибору онлайн диктофона, звукового інтерфейсу, програм для редагування та корекції, досягається “дихаюче” звучання голосу, що створює відчуття довіри, близькості та щирості.

Згідно з дослідженням М. Кессіді, ключовим елементом ефективного аудіонаративу є не лише змістова побудова, а “акустична інтимність”, яка досягається завдяки поєднанню технічно досконалого звучання та персонального, чуттєвого голосу [31, с. 149–150]. В контексті проєкту “Стиль опору” це проявляється у використанні звуків реального середовища, які стають не лише звуковими вставками, а маркерами сенсу – символами тілесної пам’яті, вкоріненої у стилі. Водночас, акуратна робота з тишею, паузами, ембієнтною музикою й голосовою модуляцією дозволяє формувати унікальну атмосферу наративу, де кожен звуковий фрагмент є семіотично навантаженим. Технічні й програмні інструменти у цьому подкаст-проєкті працюють не як нейтральні засоби, а як активні елементи художнього мовлення, що підтримують і підсилюють ідентифікаційний потенціал звучання. Саме їх поєднання з авторським інтонаційним стилем забезпечує цілісність подкасту як форми культурного висловлювання.

Отже, організація технічного процесу створення подкасту “Стиль опору” поєднує роботу з аудіо-, фото-, комп’ютерною технікою та набором професійного програмного забезпечення, що забезпечує повноцінну реалізацію концепції культурного сторітелінгу. Кожен інструмент виконує

функцію не лише технічного, а й семіотичного посередника у передачі наративного, звукового та візуального сенсу подкасту.

2.5. Сфера застосування та результати апробації

Авторський медіапроект “Стиль опору” має широкий потенціал до практичного застосування в сучасній культурно-комунікаційній екосистемі. Завдяки гнучкому формату (подкаст), емоційно насиченому змісту й чіткій патріотичній складовій, він може бути використаний як на платформі традиційних медіа, так і в межах цифрових медіа, соціальних мереж, тематичних відеохостингів. Особливе значення проєкт набуває в умовах війни, коли тема ідентичності, збереження культурної пам’яті й естетизація спротиву стають не лише емоційним, а й стратегічним інструментом медіавпливу.

Подкаст може бути інтегрований як авторська рубрика або спецпроект у рамках таких медіаресурсів. У межах культурно-освітнього сегменту подкаст може бути використаний як:

- навчальний матеріал у курсах з журналістики, культурології, модознавства, національної ідентичності в цифрову епоху;
- аудіосупровід до дизайнерських колекцій, що візуалізують теми спротиву, жіночої тілесності, культурної пам’яті в умовах воєнного часу.
- частина виставкових експозицій у форматі “аудіоінсталяцій” (наприклад, у проєктах Музею Голодомору, Національного центру народної культури “Музей Івана Гончара” та ін);

Застосування подкасту можливе і в контексті мультимедійного журналістського проєктування: аудіоепізоди можуть стати основою для створення мультимедійних історій (лонгрідів) у форматі digital storytelling (текст + аудіо + фото), адаптованих для мобільних платформ. З огляду на виразну айдентичність проєкту, подкаст може стати фокусом для

документального циклу або навіть серії коротких відеоесеїв у TikTok-форматі для залучення молодіжної аудиторії.

Особливої актуальності «Стиль опору» набуває у сфері національно-патріотичної комунікації: його аудіозміст може бути використано під час тематичних кампаній до Дня Незалежності України, Дня української писемності та мови, Дня захисників і захисниць України, або у рамках ініціатив на кшталт “Єдиного уроку з патріотизму”, які реалізуються в системі середньої та вищої освіти.

У сфері культурних досліджень подкаст може бути залучений як емпіричне джерело для аналізу сучасних форм вербального опору, тілесної ідентичності й модної семіотики. Наприклад, як кейс у семінарах з аудіомедіа, гендерної комунікації, fashion media studies, міфології тіла у воєнному дискурсі. Його можна інтегрувати у відкриті бази культурної пам’яті та індекси медіаартефактів воєнного часу.

Апробація проекту відбулася у форматі пілотної публікації перших двох епізодів (“Татуювання. Моє тіло, мій код”, “Бісерні прикраси. Нанизані на віру”) на платформі YouTube (Рис2.5.)

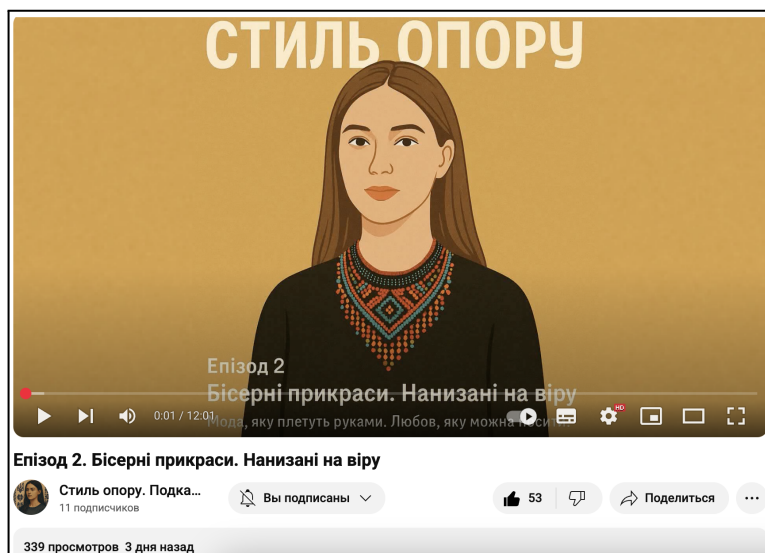
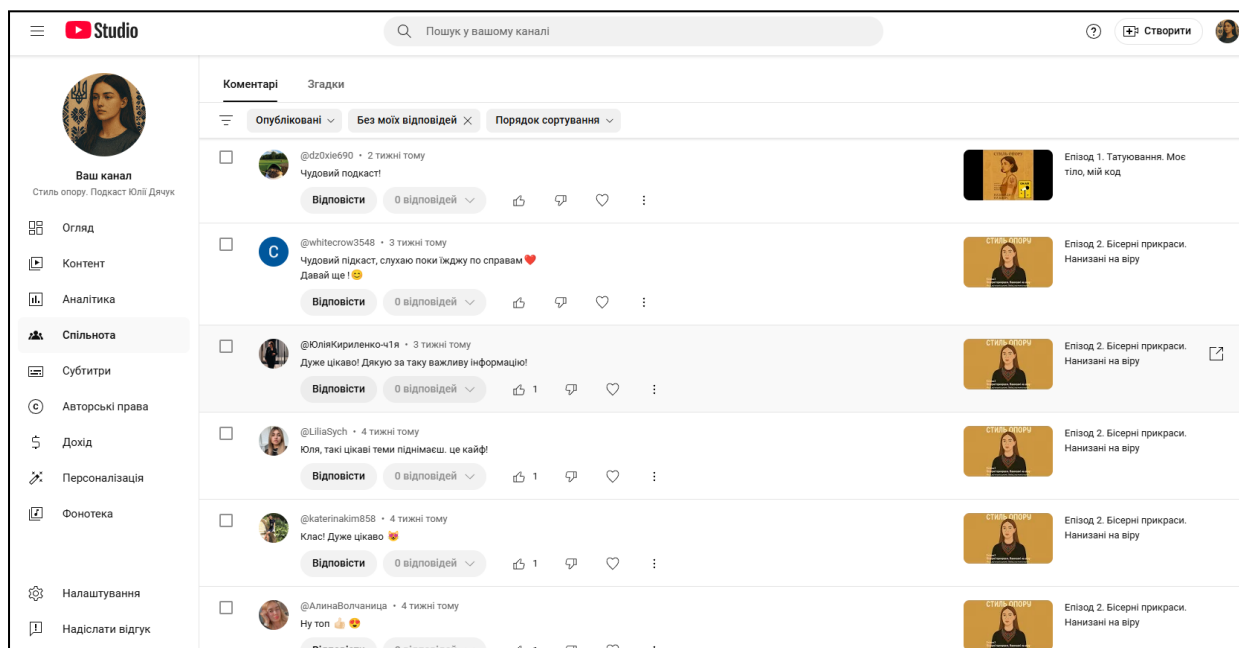

Рис. 2.5. Обкладинка 2 епізоду подкасту “Стиль опору” “Епізод 2. Бісерні прикраси. Нанизані на віру” [4].

Збір зворотного зв’язку проводився шляхом акумулювання відгуків слухачів, аналізу коментарів та метрик платформи. Перший епізод зібрав 194 перегляди та 19 лайків, що є свідченням того, що подкаст викликає почуття

емоційної близькості та посилює відчуття патріотичної гордості через мову

стилю. Безумовно такий підхід є великим авансом довіри для подкасту, адже це лише прем'єрний випуск. Під відео слухачі залишали коментарі, які варто привести в авторській редакції: “Люди з татуваннями на тілі мають міцніший імунітет у порівнянні з іншими людьми. Вони менше схильні до застуд, грипу. Тому виникло до Вас запитання, чи це дійсно так? А взагалі, це дуже цікавий матеріал. Чекаю нових тем!” (користувач Юлія Рибак), “Не зупиняйтеся, просувайте канал і далі) а для розкрутки було щось типу ютіфай, або гугл адс?” (користувач @НикитаДруновский), “Цікава ініціатива, нетипове глибоке прочитання сенсу тату в українському соціумі. Спостерігатиму за розвитком подкасту далі. Авторці удачі!” (користувач @АлексейМищенко), “Я п’ю пиво в даний момент і слухаю подкаст дуже цікаво” (користувач @jarikexе), “Юлія, дуже цікава позиція! Ви молодець, це цікава тема, про яку мало говорять! Тема підібрана влучно” (користувач @liliyabahilova) та ін. [3]. Свідомо наводимо коментарі користувачів, аби засвідчити автентичність змісту та оригінальність залишених рефлексій. Тенденція уваги продовжена і в наступному випуску: “Прикольний подкаст, прослухала на одному диханні. Цікаві аналогії у авторки, ніби відчуваєш ритм плетіння бісером. А ще примітно який творчий та непосидючий український народ, у часи кризи не склав руки, а продовжив займатися чимось, щоб зайняти руки, а вийшла отака краса. Таке диво виходить з усього

до чого лише беруться українці” (користувач @Котенок-т6б), “Слухала цей подкаст на одному диханні, тому, що захоплює з першої хвилини. Навмисне шукала щось про бісер, люблю плести, і хочеться пізнати щось нове і передове. Музика що супроводжує текст не заважає, а навпаки, ніби притягує. Тішить, що наша молодь дуже талановита і патріотична” (користувач @ЮлияРибак), “Чудовий підкаст, слухаю поки їжджу по справам. Давай ще!” (користувач @whitescrow3548), “грамотно” (користувач @jarikexe), “Юля, такі цікаві теми піднімаєш. це кайф!” (користувач @LiliaSych), “Українські мовити в творчості неймовірні. Купую вироби з бісера на подарунок у народних майстринь, намагаюся підтримувати маленьких виробників, а ще вони часто донатять із зібраних коштів” (користувач @АлексейМищенко) [4] (Рис. 2.6.).

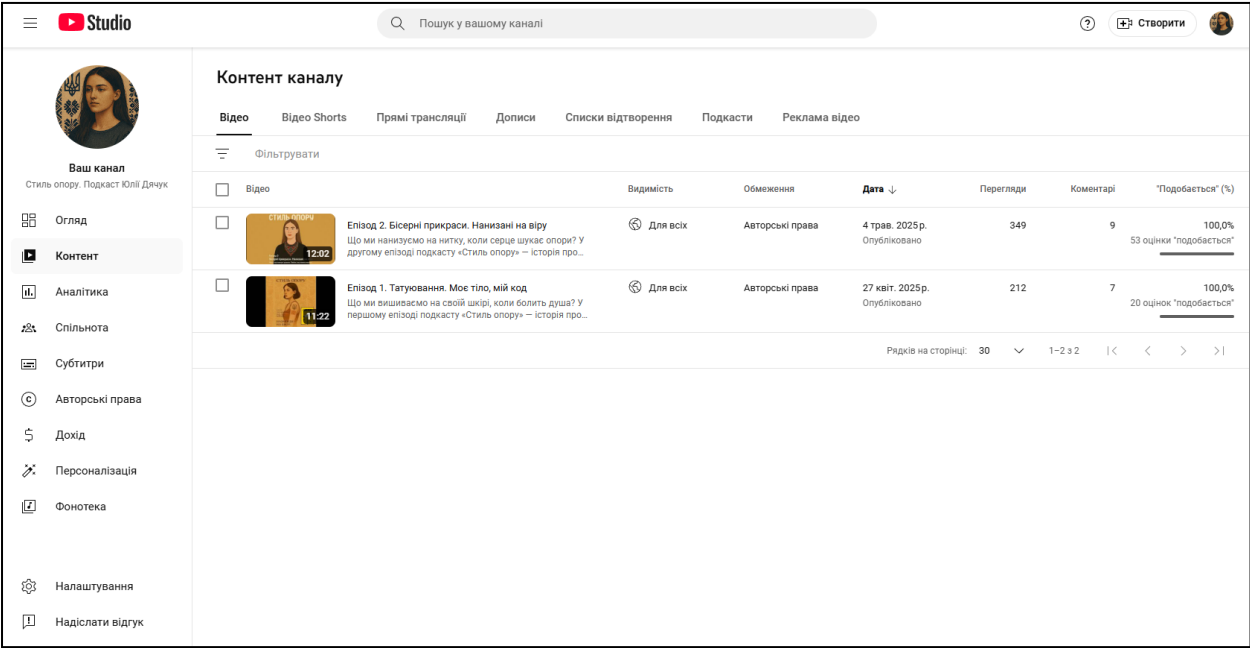
Рис. 2.6. Рефлексії користувачів на епізод 2 подкасту “Стиль опору. Подкаст Юлії Дячук” [4]

Емпатійна ідентифікація слухачів із тематикою подкасту проявляється у формулюваннях типу “слухала на одному диханні”, “чекаю продовження”, “відчуваю ритм плетіння бісером”, що свідчить про глибоке емоційне занурення та персональне співпереживання. Така форма залучення демонструє ефективність використаних наративних стратегій: побудова аудіоісторій через призму тілесного досвіду, жіночої тілесності, національного символізму. Частина коментарів має інтерактивно-аналітичний характер. Користувачі не просто оцінюють прослухане, а задають питання, рефлексують над окремими аспектами тематики (наприклад, біологічні властивості людей з татуюваннями), пропонують формати подальшого просування (згадки про Google Ads або YouTube-оптимізацію). Це свідчить про високий рівень когнітивного залучення й активне прагнення аудиторії не бути пасивними споживачами, а виступати співавторами медіапроцесу.

Позитивна динаміка відгуків аудиторії на пілотні випуски свідчить про релевантність обраної тематики та її здатність до резонансу у свідомості споживача, зокрема молодого покоління, яке перебуває у пошуку власних ідентифікаційних маркерів. Аналіз змісту другого епізоду дозволяє зробити

висновок, що подкаст не просто розповідає про прикраси як візуальні об’єкти, а розкриває їх як кодований носій сенсів: віри, витривалості, жіночої сили, традиції, а відтак і культурної спадкоємності. Авторка, оперуючи мовою образів і звукових асоціацій, створює ефект занурення, який дорівнює дії культурного артефакту, глибоко вкоріненого у колективну пам’ять [6].

Станом на 10 травня 2025 року, відповідно до Рис. 2.7, на YouTube-каналі авторського подкасту “Стиль опору” опубліковані епізоди, які демонструють стабільну позитивну динаміку залучення аудиторії. Перший епізод “Епізод 1. Татування. Моє тіло, мій код”, оприлюднений 27 квітня 2025 року, має 197 переглядів, 6 коментарів і 19 вподобань зі 100% позитивної реакції. Другий епізод “Епізод 2. Бісерні прикраси. Нанизані на віру”, опублікований 4 травня 2025 року, станом на 10 травня 2025 року вже зібрав 335 переглядів, 9 коментарів і 53 вподобання – також з 100% рівнем

схвалення.

Рис. 2.7. Панель управління, статистики каналу на платформі Youtube станом на 10.09.2025 [6]

Аналіз активності за цей період дозволяє оцінити перші результати запуску медіапроєкту. Незважаючи на невелику кількість епізодів, подкаст демонструє ефективне охоплення й відгук у цільової аудиторії. Більша кількість переглядів і взаємодій у другого епізоду свідчить як про зростання зацікавленості, так і про розширення аудиторного ядра. Можна припустити,

що перший епізод виконав роль “тестового” запуску, який дозволив аудиторії познайомитися з форматом і стилем подкасту, а другий – закріпив інтерес і залучення.

Високий рівень вподобань (100%) без негативних оцінок свідчить про сильний емоційний резонанс контенту з потребами слухачів та слухачок. Це підтверджує, що обраний формат інтимного сторітелінгу та тематика національної ідентичності через моду знаходить відгук у цифровій аудиторії й може бути основою для подальшого масштабування.

Аналітика каналу за період з 27 квітня по 8 травня 2025 року (Рис. 2.8.). За цей час відео на каналі були переглянуті 540 разів, що свідчить про стабільний інтерес аудиторії. Загальний час перегляду становить 27,7 години, що є показником глибшого залучення: глядачі не просто клікають на відео, а справді його прослуховують. Збільшення кількості підписників на +11 осіб за неповні два тижні вказує на формування стабільного аудиторного ядра.

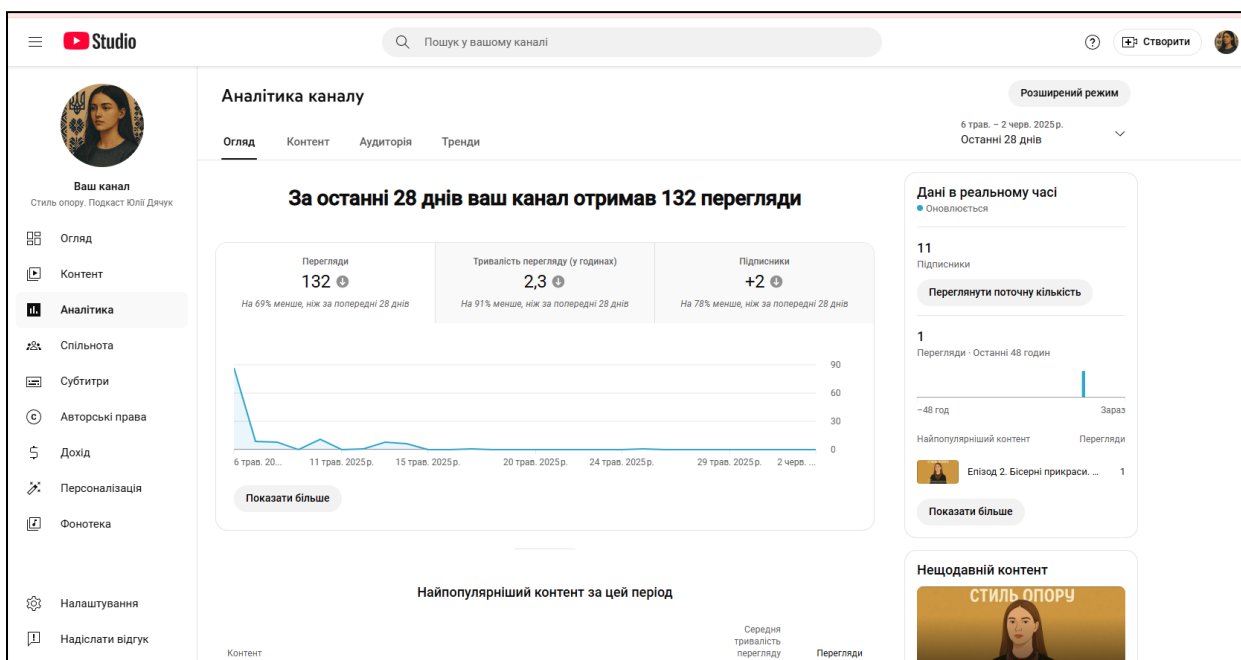

Рис. 2.8. Загальна аналітика каналу на платформі YouTube (перегляди, час перегляду, підписники) станом на 10.09.2025 [6]

Найвищий пік переглядів зафіксований 4 травня, що може свідчити про вдало обраний момент для активного просування – наприклад, публікації в соцмережах або зростання інтересу до теми. У той же час спостерігається рівномірна активність упродовж усього аналізованого періоду, без різких спадів. Це означає, що контент зберігає релевантність і працює не лише в

день публікації, а й надалі. У реальному часі статистика переглядів свідчить про активність упродовж останніх 48 годин – зокрема, користувачі звертаються до обох епізодів: “Епізод 1. Татуювання. Моє тіло, мій код” і “Епізод 2. Бісерні прикраси. Нанизані на віру”, що демонструє цілісність проєкту як серії епізодів, а не ізольованих історій. Наведені дані підтверджують ефективність початкової фази розкрутки: відео не лише збирають перегляди, а й утримують увагу слухачок, стимулюють підписку на канал і формують зацікавлену спільноту. Цей результат є свідченням якісної підготовки контенту, вдалої айдентики подкасту та відповідності його тематики очікуванням цільової аудиторії.

У доповнення до кількісного аналізу показників каналу, варто звернути увагу на повідомлення від системи YouTube (Рис. 2.9.), яке фіксує важливий етап у розвитку подкасту – досягнення позначки у 500 переглядів. Повідомлення “Ваші відео стали залучати більше глядачів” є автоматичним індикатором позитивної динаміки аудиторної уваги та підтвердженням того, що контент став алгоритмічно помітним для платформи. Це свідчить не лише про успішну стартову кампанію, а й про поступове просування каналу в загальному потоці YouTube.

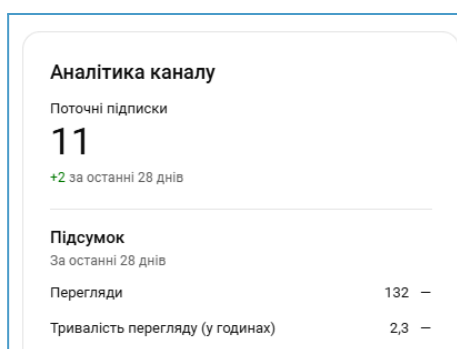

Рис. 2.9. Автоматичне сповіщення YouTube про досягнення 500 переглядів на каналі подкасту «Стиль опору» [6]

Досягнення позначки в 500 переглядів означає, що подкаст починає залучати нову аудиторію поза межами початкового кола підписників. В умовах конкуренції на платформі, навіть такий початковий етап є сигналом ефективної айдентики, релевантної тематики та налаштованого каналу розповсюдження. Таким чином, можна говорити про те, що “Стиль опору”

успішно подолав поріг первинної видимості – це база для подальшого розвитку, просування та комунікації з більш широким колом користувачів.

Додатковим аналітичним джерелом для оцінки ефективності подкасту “є вкладка “Тренди” у YouTube-аналітиці (Рис. 2.10), яка демонструє запити, що вводять глядачі. Серед них переважають пошуки, пов’язані з макіяжем, стилем, жіночими рутинами та модною індустрією: “ukrainian makeup tutorial”, “fashion stylist podcast”, “daily makeup for housewives”, “bridal makeup tutorial uk” тощо. Присутність запиту “fashion stylist podcast” є особливо показовою, оскільки вона підтверджує, що контент, подібний до нашого подкасту та перебуває у зоні інтересів цільової аудиторії (рис.2.10).

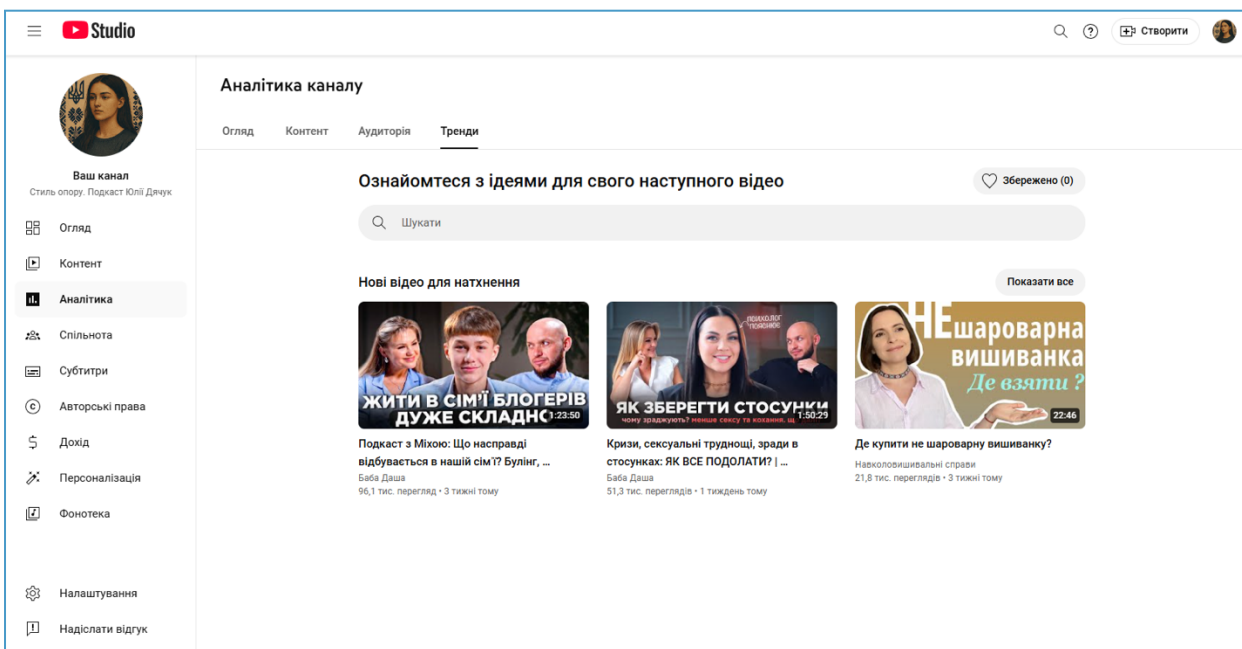

Рис. 2.10. Тематичні запити користувачів, дотичні до подкасту “Стиль опору”, згідно з аналітикою YouTube [6]

Це відкриває перспективу для SEO-оптимізації описів відео, тегів і назв епізодів подкасту з урахуванням популярних запитів, що потенційно може підвищити видимість каналу. Особливо ефективною буде інтеграція ключових слів, пов’язаних із українським макіяжем, жіночим досвідом і стилем, у метадані епізодів, оскільки це дозволить залучити ширше коло слухачок, які вже шукають дотичний контент. Важливо також врахувати тенденцію до персоналізованих тем, таких як “makeup for housewives” або “makeup bag”, що відображає інтерес до індивідуальних історій і побутових

аспектів – саме таких, які подає “Стиль опору” у форматі інтимного мікроесею.

Аналіз демографічних показників за останні 28 днів (Рис. 2.11.) підтверджує релевантність цільової аудиторії подкасту “Стиль опору” до його задуму та змісту. Згідно з даними YouTube-аналітики, 74,1% переглядів припадає на жінок, а 25,9% – на чоловіків. Частка аудиторії, яка не вказала стать, дорівнює 0%, що свідчить про чітку ідентифікацію користувачів і точність отриманих даних.

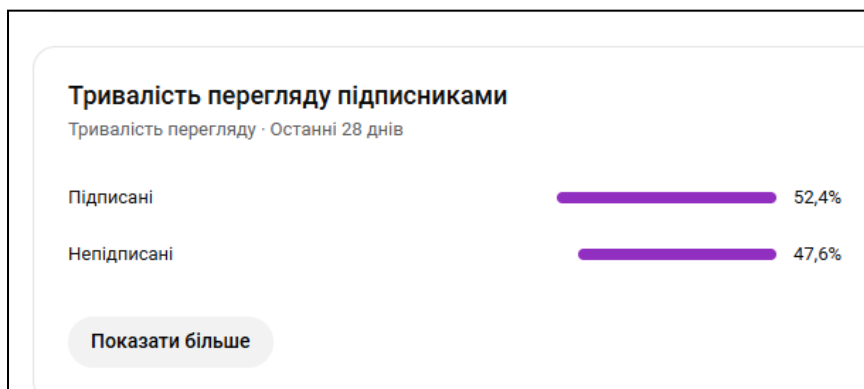

Рис. 2.11. Статистика розподілу переглядів подкасту “Стиль опору” за наявності підписки аудиторії за останні 28 днів [6]

Такий розподіл підтверджує, що подкаст дійсно резонує з жіночою аудиторією, для якої він і був створений: жінки в умовах війни як носійки культурного коду, стилю, внутрішньої сили. Це також збігається з концепцією авторського проєкту як серії інтимних мікроесеїв, що рефлексують жіночий досвід через мову моди. Понад 74% глядачок підтверджують правильність стратегічного фокусування на темах тілесності, ідентичності, предметів одягу як символів пам’яті та опору. Водночас майже 26% чоловічої аудиторії свідчать про ширший культурний інтерес до подкасту, що може бути пов’язано з тематикою національної ідентичності, війни, мистецького осмислення одягу як знаку. Це відкриває можливості для майбутніх епізодів, орієнтованих на ширше коло слухачів, не втрачаючи при цьому центрального фокусу.

Аналіз типів пристроїв, із яких слухачі переглядали подкаст протягом останніх 28 днів (Рис. 2.12.), демонструє, що абсолютна більшість (86,3%)

споживає контент через мобільний телефон. Значно менша частка припадає на комп'ютери (13,1%), і зовсім незначна на планшети (0,7%).

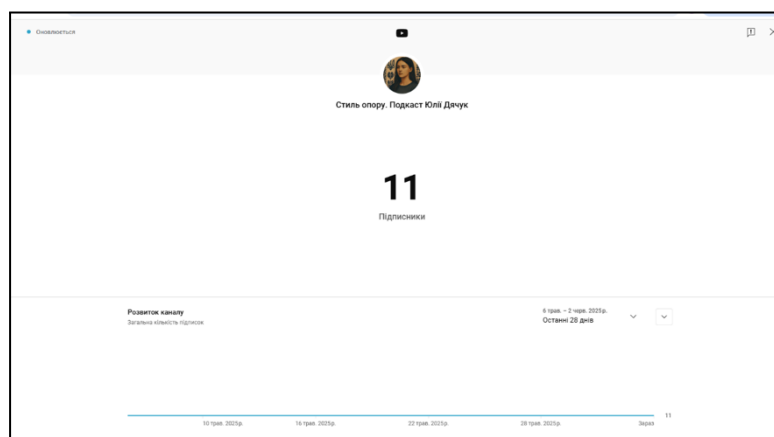
Такий розподіл підтверджує мобільну природу сучасного споживання медіаконтенту, особливо серед цільової аудиторії — жінок віком 18–35 років, які часто слухають подкасти під час побутових справ, у транспорті або в перервах між заняттями. Мобільний формат споживання вимагає адаптованого підходу: короткий хронометраж (до 13 хв), зручні субтитри, мінімалістичний візуальний супровід і якісний звук, що був реалізований у форматі «інтимного мікроесею».

Рис. 2.12. Розподіл часу перегляду подкасту “Стиль опору” за типом пристрою [6]

Також це аналітичне спостереження дозволяє оптимізувати подальші кроки: просування епізодів у мобільних соцмережах (Instagram, TikTok), створення вертикальних відеоанонсів і адаптація описів до мобільного інтерфейсу YouTube. Фактичне домінування мобільного формату закріплює висновок про актуальність концепції подкасту як аудіопідтримки в особистому, часто рухливому ритмі життя.

Фінальний аналіз статистики YouTube-каналу “Стиль опору” завершимо оглядом динаміки підписників (Рис. 2.13.). Станом на 10 травня 2025 року

канал має 11 підписників. Графік розвитку демонструє поступове, але стабільне зростання: перші підписки з'явилися вже 27 квітня, а далі спостерігається плавне додавання нових користувачів – без різких стрибків чи спадів. Це свідчить про природне формування аудиторії, яка приймає контент органічно через інтерес до теми, а не через платне просування.

Рис. 2.13. Динаміка зростання підписників каналу подкасту «Стиль опору» [6]

Показник 11 підписників на ранньому етапі – це не лише кількість, а індикатор першого рівня довіри. Для подкасту з інтимною стилістикою, складною темою (особистий досвід, жіноча тілесність, національна ідентичність), це підтвердження того, що сформувався первинний аудиторний осередок. У поєднанні з даними попередніх рисунків (високий відсоток жіночої аудиторії, перегляди з мобільних, позитивні реакції), можна стверджувати, що авторський медіапроект реалізовано успішно.

Таким чином, результати апробації подкасту “Стиль опору” на платформі YouTube доводять його актуальність і потенціал до подальшого розвитку. За короткий час було досягнуто ключових індикаторів: сформована зацікавлена аудиторія, забезпечено позитивну динаміку переглядів, підтверджено релевантність тем. Зібрані метрики не лише фіксують кількість, а й демонструють якість взаємодії: емоційну, тематичну, ціннісну. Це дає підстави вважати, що подкаст виконує заявлену функцію – є медіаосередком культурної трансляції національної ідентичності в умовах війни. Подкаст має багатоформатну сферу застосування: від платформи для особистої ідентичнісної рефлексії до повноцінного засобу національної комунікації, культурного архівування та академічного аналізу. Його апробація довела релевантність тематики та високу емоційну чутливість аудиторії до подібних форм мовлення, що відкриває перспективи для його подальшого розвитку як медіаосередку сучасної культурної трансляції.

III. ВИСНОВКИ

Проведена розвідка обумовила наступні підсумки:

1. У ході дослідження виявлено, що сучасна fashion-журналістика дедалі частіше виходить за межі суто естетичного чи споживацького дискурсу, набуваючи культурного, соціального та ідентифікаційного значення. Fashion-подкасти, як перспективний тематичний напрям стають особливим середовищем для трансляції національних кодів і символів, формування наративів спротиву та пам'яті. У межах аналітичного блоку проаналізовано як українські (подкасти “Фешіоніста”, “ТРЕДС”, “Модний режим”), так і зарубіжні проєкти (“Articles of Interest”, “Nymphet Alumni”, “Fashion Neurosis with Bella Freud”), в яких мода функціонує як мова рефлексії, рефлексії на досвід, маркер ідентичності. У фокусі таких проєктів – особисті історії, які перетворюють стиль на культурний код, а українську культуру на моду, в тому числі і в медіапросторі. Особливе місце в теоретичному обґрунтуванні дослідження посідає концепт “інтимного аудіозвучання”, що дозволяє подкасту не лише передавати зміст, а й створювати емоційний контакт через інтонацію, тишу, ритм мовлення. Мода як поліфункціональне явище, зокрема в умовах війни, виступає засобом самовираження, способом заявити про свою приналежність, пам'ять і стійкість. У дослідженні констатовано, що fashion-подкасти репрезентують не просто візуальні коди, а цілісний наратив спротиву, жіночого досвіду і національної ідентичності, що має особливу актуальність для українського медіапростору в умовах повномасштабної війни.

2. На основі міждисциплінарного аналізу було розроблено концепцію авторського подкасту “Стиль опору” як інтимного циклу мікроесеїв, що поєднує особисту історію, культурну рефлексію й символіку стилю в умовах війни. Подкаст орієнтований на молоду аудиторію – жінок віком 18–35 років, які прагнуть зберегти ідентичність, гідність і естетичність попри життя в умовах війни, яке залишає рубці на серці та впливає на

відчуття стилю, прояву своєї ідентичності, болю та боротьби. Обрана жанрова модель – аудіоесеї з елементами сторітелінгу дозволяє формувати ефект емоційної присутності. Редакційний план охоплює десять епізодів у першому сезоні, кожен з яких присвячений одному елементу стилю (тату, браслет, худі, шеврон, нашивка тощо), що набув нового значення після початку повномасштабної війни. Рубрикація передбачає три основні блоки: “Я це ношу” (особиста історія), “Мода пам’ятає” (культурно-історичний контекст), “Це теж я” (рефлексія). Кожен епізод завершується метафоричним висновком – “Замість підпису”.

Звукове оформлення побудоване на поєднанні інтимного голосу ведучої, тиші, шумів, та етнічного вокалу. Саунддизайн виконує не декоративну, а семіотичну функцію – створює атмосферу близькості та залученості. Стилiстичне рішення передбачає лаконiчнiсть, образнiсть i вiдмову вiд публiцистичних штампiв, що забезпечує довiру та вклученiсть. Цей пiдхiд перегукується з теорiєю “звукового дотику” як основи емоцiйного сторiтелiнгу, дослiдженого в роботi.

3. На практиці було реалізовано авторський подкаст “Стиль опору” – медіапроект, що поєднує документальну чуттєвість, символічну семіотику стилю та досвід трансформації жіночої ідентичності в умовах війни. Проект створено в форматі аудіоесеїв тривалістю до 13 хвилин. На момент захисту реалізовано два повноцінні епізоди: “Татування. Моє тіло, мій код” та “Бісерні прикраси. Нанизані на віру”. Кожен епізод має єдину структурну модель, що включає три рубрики, дві музичні паузи та метафоричне завершення. У реалізації використано сучасні технічні та програмні засоби на етапі запису, монтажу, презентації роботи. В основі звукового дизайну – поєднання інтимного голосу з реалістичними звуками (шелест тканини, кроки, дзвін бісеру), що символізують тілесну пам’ять і тактильність стилю. Візуальне оформлення обкладинок розроблено в Canva та Adobe, з акцентом на поєднання жіночого образу, національних символів і модерної мінімалістичної естетики.

Проект позиціонується як форма “мовного опору” – авторського висловлювання про себе через предмети стилю, які в умовах війни перетворюються на знаки приналежності, гідності, стійкості. Подкаст реалізовано у межевому просторі між журналістикою, модою, культурологією та цифровою антропологією. Він став майданчиком, де мова, голос, тіло і стиль перетинаються в єдиному наративному полі.

4. Апробація подкасту “Стиль опору” відбулася у форматі публічного релізу перших епізодів на YouTube, з подальшим комплексним аналізом статистичних показників за період з 27 квітня по 10 травня 2025 року. За цей час на каналі було розміщено два епізоди, які в сукупності зібрали 532 перегляди (197 і 335 відповідно), 9 і 6 коментарів, а також 19 та 53 вподобання. Обидва епізоди мають 100% позитивної реакції, що свідчить про високий рівень емоційного резонансу і тематичної релевантності контенту. Аналітика переглядів засвідчує стабільну позитивну динаміку росту аудиторії: 11 підписників сформувались органічно протягом перших двох тижнів запуску каналу, без залучення платної реклами, що є індикатором реального інтересу. Згідно з демографічними даними, 74,1% аудиторії становлять жінки, що повністю відповідає визначеній цільовій групі – українок віком 18–35 років. Статистика типів пристроїв підтвердила мобільний характер споживання: 86,3% часу перегляду припадає на мобільні телефони, що збігається з форматом короткого, особистісного аудіоконтенту, адаптованого до сучасного стилю життя. Окрему цінність становлять пошукові тренди, виявлені у вкладці “Тренди” YouTube-аналітики, де присутні запити “fashion stylist podcast”, “ukrainian makeup tutorial” та інші, що тематично перетинаються зі змістом подкасту. Це доводить, що обрана концепція відповідає поточним інформаційним запитам і культурним зацікавленням цільової групи.

Таким чином, апробація підтвердила релевантність і ефективність подкасту як інструменту культурної трансляції. Стиль у рамках подкасту сприймається не як поверхневий візуальний феномен, а як носій ідентичності, маркер пам’яті й опору, що засвідчує досягнення заявленої

мети – донесення теми стилю як культурного коду в умовах війни. Отримані кількісні та якісні показники доводять, що формат інтимного мікроесею, гнучка структура епізодів і глибокий зміст сприяють формуванню емоційного зв'язку зі слухачками, активізують рефлексію й ідентифікацію, тим самим утверджуючи подкаст як повноцінний інструмент наративного медіа впливу

IV. СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Денисюк В. Як змінився український медіаландшафт після повномасштабного вторгнення: аналітичний звіт. ЖТА. 2025. URL.: <https://www.jta.com.ua/knowledge-base/yak-zminyvsia-ukrainskyy-medialandshaf-t-pislia-povnomasshtabnoho-vtorhnennia-analitychnyy-zvit/>.
2. До Дня Незалежності: наймодніші вишиванки від українських дизайнерів. Vogue. 2024. URL.: <https://vogue.ua/article/fashion/brend/made-in-ukraine-5-novih-kolekciy-nathnenni-h-ukrajinskoyu-vishivkoyu-56492.html>.
3. Дячук Ю. Епізод 1. Татуювання. Моє тіло, мій код. Стил ь опору. Подкаст Юлії Дячук Youtube. 2025. URL.: <https://www.youtube.com/watch?v=WXXuQslemck&t=9s>.
4. Дячук Ю. Епізод 2. Бісерні прикраси. Нанизані на віру. Стил ь опору. Подкаст Юлії Дячук Youtube. 2025. URL.: <https://www.youtube.com/watch?v=3N14cmoSDM4>.
5. Дячук Ю. Сертифікат учасниці Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції “Українська мова та культура в сучасному гуманітарному часопросторі: аспекти міжмовної комунікації та формування комунікативної компетентності сучасного фахівця”. 21 лютого 2025 р. Ірпінь. 2025 р. URL.: https://drive.google.com/drive/folders/1FXV5bEjVtzItF56cp9qTNTF_b83bZ-YW.

6. Дячук Ю. Стиль опору. Подкаст Юлії Дячук Youtube. 2025. URL.: <https://www.youtube.com/@%D0%A1%D1%82%D0%B8%D0%BB%D1%8C%D0%BE%D0%BF%D0%BE%D1%80%D1%83>.
7. Дячук Ю. Fashion-подкасти як медіаосередки культурної трансляції національної ідентичності. Програма II Всеукраїнської студентської науково-практичної онлайнової конференції “Інтернет-журналістика та новітні технології в сучасних медіа. 1 травня 2025 р. Вінниця. 2025 р. С. 17.
8. Закернична Д. Мистецтво оповідати: чому тсторітелінг є фундаментом подкастингу. Медіакритика. 2025. URL.: <http://mediakrytyka.lnu.edu.ua/ohlyady-analytika/mystetstvo-opovidaty-chomu-storitelinh-ye-fundamentom-podkastynhu.html>.
9. Кікоть А., Щербань А. Модний костюм під час російського вторгнення в Україну. Українська культура: минуле, сучасне, шляхи розвитку. 2024. Вип 48. С. 255–261.
10. Круглій О. Як медіа формують спільноту навколо подкастів — 4 українські кейси. Медіамейкер. 2024. URL.: <https://mediamaker.me/yak-media-formuyut-spilnotu-navkolo-podkastiv-4-ukrayinski-kejsy-7507/>.
11. Логвиненко А. Фешионіста. Spotify. 2025. URL.: <https://open.spotify.com/show/6L0pqhvboAhseCPrlogD1z>.
12. Рік визволення: Київщина. Український інститут національної пам’яті. 2023. URL.: <https://uinp.gov.ua/informaciyni-materialy/vyzvoleni-regiony-materialy-do-richnyci-deokupaciyi/rik-vyzvolennya-kyuyivshchyna>.
13. Самусь Ю. Модний простір для всіх: Дизайн адаптивного одягу» виводить інклюзивну моду на передній план. ПРООН. 2024. URL.: surl.lu/xndjoj.
14. Словопис. 2025. URL.: <https://slovopys.kubg.edu.ua/>.
15. ТРЕДС – подкаст “Тільки для Жінок Spotify. 2025. URL.: <https://open.spotify.com/episode/135uha5qxDUJSCmjeq237t>.

16. Український медіаландшафт 2022-2024. Зміни в медіа під час повномасштабного вторгнення : аналітичний звіт / Штурхецький. С., Погорелов О., Чернявський С. Томіленко С., Мороз В, Бідочко Л. — К.: Центр вільної преси, 2024. 104 с.

17. Фаїон І. Війна пришвидшила процес самоідентифікації українців. Високий замок. 2022. URL.: <https://wz.lviv.ua/statti/471131-viina-pryshvydshyla-protses-samoidentyfikatsii-ukraintsiv>.

18. Хабайлюк В. Мода і стиль як засіб самовираження особистості. Теоретичні і прикладні проблеми психології. 2025. URL.: <http://tppjournal.com.ua/n66y2k25a5.html>.

19. Харчук Н. Модний режим. Spotify. 2025. URL.: <https://open.spotify.com/show/55zORIYa9ZgiUHyOONQzHU>.

20. Шилова А. Більше ніж одяг: як війни змінювали ставлення до моди – згадуємо приклади Другої світової, війни на Балканах та наш час. Суспільне Культура. 2023. URL.: <https://suspilne.media/culture/574791-bilse-niz-odag-ak-vijni-zminuvali-stavlenna-do-modi-zgaduemo-prikladi-drugoi-svitovoi-vijni-na-balkanah-ta-nas-cas/>.

21. Як минув 2024 рік для українських подкастів. Суспільне Культура. 2025. URL.: <https://suspilne.media/culture/920165-ak-minuv-2024-rik-dla-ukrainskih-podkastiv/>.

22. Як сучасні бренди презентували українські традиції під час Ukrainian Fashion Week. Vogue. 2024. URL.: <https://vogue.ua/article/fashion/brend/yak-suchasni-brendi-prezentuvali-ukrajinski-tradiciji-pid-chas-ukrainian-fashion-week-56722.html>.

23. Adobe Audition. 2025. URL.: <https://www.adobe.com/ua/products/audition/free-trial-download.html>.

24. Adobe Premiere Pro. 2025. URL.: <https://www.adobe.com/ua/products/premiere.html>.

25. Amed I. The BoF Podcast | James Whitner on Culture, Community and Building Brands with Purpose. Business of Fashion. 2025. URL.: <https://www.businessoffashion.com/podcasts/creative-class/the-bof-podcast-james-whitner-on-culture-community-and-building-brands-with-purpose/>.
26. Andok M. Podcast – The Remediation of Radio: A Media Theoretical Framework for Podcast Research. Journalism and Media. 202. № 56(1). URL.: https://www.researchgate.net/publication/387887709_Podcast-The_Remediation_of_Radio_A_Media_Theoretical_Framework_for_Podcast_Research.
27. Articles of Interest. Apple Podcasts. 2025. URL.: <https://podcasts.apple.com/ru/podcast/articles-of-interest/id1455169228?l=uk>.
28. Berthon M.-A., Hayda S., Krupa T., Lazorenko Y. Narrative and Material Tools of Resistance: Mobilizing Textile Crafts, Heritage, and Fashion in the Context of the Invasion of Ukraine (2022–2023). DigitalCommons@University of Nebraska - Lincoln. 2024. URL.: <https://digitalcommons.unl.edu/texroads/17>.
29. Bolter J., Grusin R. Remediation: Understanding New Media. 1999. URL.: https://www.academia.edu/19158667/Grusin_Bolter_Remediation_Understanding_New_Media_1999_.
30. Canva. 2025. URL.: <https://www.canva.com/>.
31. Cassidy M. The Power of Podcasting: Telling Stories through Sound. Siobhán McHugh. Australian Journalism Review. 2022. № 44(1). P. 149–150.
32. Chouliaraki L. Wronged. The Weaponization of Victimhood. Columbia University Press. 2024. URL.: <https://cup.columbia.edu/book/wronged/9780231550239/>.
33. Epidemic Sound. 2025. URL.: surl.lu/cludhw.
34. Freesound.org. 2025. URL.: <https://freesound.org/>.
35. Freud B. Fashion Neurosis with Bella Freud. Apple Podcasts. 2025. URL.: <https://podcasts.apple.com/us/podcast/fashion-neurosis-with-bella-freud/id1768794307>.

36. Google Drive. 2025. URL.: <https://drive.google.com/drive/my-drive?hl=ru>.
37. Hârțan G. M. The Cultural Podcast. Discursive Strategie. Linguistic and Literary Broad Research and Innovation. 2025. № 12(1). P. 51–60. URL.: <https://brain.edusoft.ro/index.php/libri/article/view/1707>.
38. HER Style Podcast. Spotify. 2025. URL.: <https://open.spotify.com/show/4LUotJCqksjy42Jpz5gwlW>.
39. Hirina T. Concerts of ukrainian music groups in the national radio space of the usa (experience of 1933). Держава та регіони. Серія: Соціальні комунікації. – 2021. – № 3. – С.12–17. [http://dx.doi.org/10.32840/cpu2219-8741/2021.3\(47\).2](http://dx.doi.org/10.32840/cpu2219-8741/2021.3(47).2).
40. Hyrina T., Shtyk-Matvienko K. Evolution of radio broadcasting in Ukraine in the wartime: Realities of social information for the population Since february 24, 2022, to the present day. Держава та регіони. Серія: Соціальні комунікації, 2023 p., № 1 (53). С.39–46. [http://dx.doi.org/10.32840/cpu2219-8741/2023.1\(53\).5](http://dx.doi.org/10.32840/cpu2219-8741/2023.1(53).5).
41. Mbai A. Podcasts as the New Radio: Shaping the Future of Storytelling. African Multidisciplinary Journal of Research. 2025. №1(1). P. 551–563.
42. McHugh S. The Power of Podcasting: Telling Stories Through Sound. 2022. 301p.
43. Nymphet Alumni. Apple Podcasts. 2025. URL.: <https://podcasts.apple.com/us/podcast/nymphet-alumni/id1557564982>.
44. Podcast Statistics You Need To Know. Backlinko 2025. URL.: <https://backlinko.com/podcast-stats>.
45. Richards H. Fashion on air: Translating fashion studies research for podcasts/ International Journal of Fashion Studies. 2024. №11(2). P. 307–317.
46. Schneider B., Lee D. BoF Insights | Gen-Z and Fashion in the Age of Realism. Business of Fashion. 2022. URL.: <https://www.businessoffashion.com/reports/retail/gen-z-fashion-in-the-age-of-realism-bof-insights-social-media-report/>.

47. Scott J. Fashion as cultural diplomacy: Ukrainian Fashion Week FW 25/26. FashionUnited. 2025. URL.: <https://fashionunited.com/news/fashion/fashion-as-cultural-diplomacy-ukrainian-fashion-week-fw-25-26/2025021964568>.
48. The Business of Fashion Podcast. Spotify. 2025. URL.: <https://open.spotify.com/show/6Y1STt6SGDnPc8AdDzGMzn>.
49. Trello. 2025. URL.: <https://trello.com/uk>.
50. Vocalremover. 2025. URL.: <https://vocalremover.org/ru/voice-recorder>.
51. Waves Tune Real-Time. 2025. URL.: <https://www.waves.com/plugins/waves-tune-real-time>.

V. ДОКУМЕНТАЦІЯ

Загальна характеристика проєкту:

Назва: стиль опору.

Формат: інтимні мікроесеї, щоденникові роздуми, які можна слухати наодинці.

подкаст від моделі для дівчат, для яких мода є стилем життя, вони патріотичні, вони розвиваються і встановлюються під час війни, вони патріотичі і цінують історичну цінність культурного наративу сучасності в привязці до історичних подій.

Слоган: Про стиль, що проростає з ідентичності.

Суть: Кожен епізод присвячений одному елементу стилю, що став маркером української ідентичності під час війни: балаклава, хустка, шеврон, тризуб, патч, браслет, нашивка, вишиванка під бронежилетом, татуювання, чорно-червона вишивка; тризуб на спині худі; сережки-обереги; хустка-маніфест; візерунок, що схожий на “піксель”..

Опис подкасту для обкладинки YouTube:

“Стиль опору” – це авторський подкаст-монолог від моделі, яка бачить моду не як тренд, а як маркер ідентичності. Тут кожна річ – це історія. Кожна деталь — про вибір. Війна змінила наші гардероби, але не забрала смаку до життя. Цей подкаст для тих, хто любить себе в джинсах і в балаклаві, хто впізнає в шевроні культуру, а в хустці традицію. Про стиль, що проростає з ідентичності.”

План 1 сезону подкасту

Епізод 1. Татуювання

Назва: Назавжди – на шкірі

Опис: Про тілесну пам'ять. Про дівчат, які вишикували на плечі хрест, песика-патрона, квітку волі. Про біль, перетворений на знак. І як татуювання стає частиною стилю опору.

Епізод 2. Браслет з бісеру

Назва: Ритм зап'ястя

Опис: Про речі, зроблені руками в тилу: браслети, які плетуть волонтерки й діти. Про силу крихких речей і про те, як прикраса може тримати душу в рівновазі. Мода – як підтримка.

Епізод 3. Шеврон

Назва: Знак на серці

Опис: Про те, як шеврон перестав бути лише військовим маркером. Про його естетику, про колекціонування шевронів, про те, чому на шевроні може бути любов, гнів і надія водночас.

Епізод 4. Худі з текстом

Назва: Слова, що носяться

Опис: Про написи на одязі: «Доброго вечора, ми з України», «Be Brave Like Ukraine», «Свобода». Про те, як слово на тканині стало формою маніфестації. І як стиль транслює сміливість.

Епізод 5. Нашивка

Назва: Знак на плечі

Опис: Про патчі, які стали способом говорити без слів: тризуб, назва міста, клич. Як нашивка на рукаві – це маркер приналежності, власної сили, втрат і любові. Про тканинні знаки, які гріють більше, ніж здається.

Епізод 6. Жовто-блакитний браслет

Назва: Маленький прапор на зап'ясті

Опис: Про прикраси кольору прапора – стрічки, сережки, ланцюжки, чокери, браслети. Як вони стали візуальним кодом підтримки, жестом надії, оберегом. Про ніжну естетику, що кричить: «Я з Україною».

Епізод 7. Камуфляж

Назва: Заховане і видиме

Опис: Про піксельну форму в мирному місті. Як мілітарі стиль став жіночим вуличним одягом. Про камуфляж, у якому ходять не на фронт, а до кав'ярні. Про суперечливу моду, яка не маскує — а говорить про досвід.

Епізод 8. Светр, що пахне домом

Назва: Взяла з собою

Опис: Про речі, які вирушили з нами в евакуацію: светри, хустки, брошки, пледи. Не за функцією, а за серцем. Як «домашнє» стало щоденним стилем. Про пам'ять у волокнах, тепло в запаху, нитку, що зв'язує з минулим.

Епізод 9. Складені образи (layering)

Назва: На мені – мій досвід

Опис: Про багатошаровість в одязі як візуальну метафору часу: бронежилет + світшот + вишиванка. Як layering став не лише трендом, а способом носити багато сенсів одночасно.

Епізод 10. Стиль «без прикрас»

Назва: Гола суть

Опис: Про мінімалізм, що прийшов після хаосу. Чому частина дівчат відмовилась від макіяжу, каблуків, прикрас – не з втрати себе, а з глибшого прийняття. Про естетику чистого, справжнього, “голого” стилю.

Типова структура одного випуску подкасту “Стиль опору”, у форматі авторських інтимних мікроесеїв.

Блок	В чому проявляється
«Я це ношу»	Модна інтерпретація особистого досвіду → медіаавтентичність.
«Мода пам’ятає»	Fashion як інструмент трансляції національних сенсів і кодів.
«Це теж я»	Індивідуальний наратив → ідентичність → стиль → спротив.
Музика	Аудіоестетика як частина культурної трансляції (семіотика звуку).

Типовий сценарний план епізоду

Заставка (0:00–0:20)

Звук тканини, шарудіння листів, шелест вітру, ніжний ембієнт.

Вступний джінгл + голос ведучої:

«Це подкаст “Стиль опору” — про моду, яка пам’ятає.

Про одяг, що говорить. Про те, як стиль перетворюється на код національної ідентичності.»

Рубрика 1: “Я це ношу” (0:20–4:00)

Авторська розповідь про обраний елемент стилю (одяг, аксесуар, форма, вишивка, патч), пов'язаний з досвідом війни

Особистий спогад, побутова або емоційна сцена.

«Я вдягала цю худі з тризубом щодня у березні. Це був не просто одяг — це був мій доказ, що я є».

Мета: сформувані зв'язок "тіло – одяг – ідентичність".

Музична пауза 1 (4:00–4:30)

Фрагмент сучасної української пісні з патріотичним, жіночим або інтимним звучанням (опціонально):

наприклад: **alyona alyona x Jerry Heil – “Плай”**,

або етнічний акустичний трек з мотивом вишивки / війни / свободи.

Рубрика 2: “Мода пам’ятає” (4:30–7:30)

Культурно-історичний або фольклорно-семіотичний коментар:

Як цей елемент стилю пов'язаний з українською традицією?

Як його переосмислила сучасна fashion-індустрія (кейси брендів, дизайнерів, колекцій)?

Як він набув символічного значення після 24.02?

«Тризуб із принта перетворився на амулет. Його носять у тату, на грудях, на сумках. Це знак, що стирає різницю між модою і маніфестом.»

Мета: показати fashion як канал культурної трансляції.

Рубрика 3: “Це теж я” (7:30–10:30)

Авторська рефлексія + звернення до слухачки:

Якою я стала у цьому стилі?

Що цей одяг допоміг мені зберегти в собі?

Що я втрачу, якщо його знімуть?

«Коли я вдягаю цю балаклаву — я не ховаюсь. Я виступаю. Це мій спосіб бути в полі зору, але на своїх умовах.»

Мета: посилити особистісний вимір національної ідентичності.

Музична пауза 2 (10:30–11:00)

Етнічний вокал або жіноче акапельне виконання.

(Наприклад: **DakhaBrakha**, **Ой там на горі**, **Kurs Valüt**, **Жадан і Собаки** – “**Моя Країна**” – залежить від теми епізоду.)

Завершення – “Замість підпису” (11:00–12:30)

Метафора.

1–2 фрази-закріплення.

Повтор мотиву заставки / fade out.

«Це був подкаст “Стиль опору”. Іноді речі говорять за нас. Але іноді — саме вони нагадують, хто ми є.»

Подкаст “Стиль опору”

Сценарій епізоду 1: “Татування. Моє тіло, мій код”

Слоган: Назавжди – на шкірі

Тривалість: ~12 хв

Формат: авторський мікроесей із музичною й культурною рубрикацією

0:00–0:25 – Заставка

Фон: глухий пульс (серцебиття), звук тату-машинки, що наростає й поступово зливається з ніжним ембієнтом або шепотом вітру.

(голос ведучої, м’яко):

Вітаю, закоханих у культуру та стиль слухачів, у студії Юля Краб, а в ефірі подкаст “Стиль опору”. Про моду, яка говорить. Про стиль, що проростає з ідентичності.

0:25–4:00 – Рубрика 1: “Я це бачу”

(авторський текст, рефлексивний, спостережливий):

Я бачу тіла, які говорять. Шкіра – як простір, де залишаються не шрами, а свідомі знаки. У транспорті – піксельне тату на передпліччі, лінії, що

нагадують мапу зниклого лісу. У черзі за кавою – чорні букви «Маріуполь» на зап'ясті, поруч із родимкою. Хтось набив координати місця, де вперше почув слово «обстріл». Хтось – дату, після якої усе поділилось на “до” і “після”.

У переході метро жінка тримає за руку дитину, а на її ключиці напис: «Жити значить чинити опір». Маленькі літери, рівно виведені вздовж кістки, як рядок з маніфесту. І це не естетика болю. Це пам'ять, яку неможливо зняти.

Татуювання стало не прикрасою, а жестом. Підписом під вибором. Коли немає слів, лишається лінія. Вона нічого не пояснює, але все повідомляє. Вона завжди поруч. І з тобою.

Чоловіки на фронті вибивають на шкірі тризуби, контури України, обличчя побратимів, що не повернулись. Хтось – шеврон, хтось – знак з позивним, хтось – просто слово: “воля”. Це не героїзація. Це – спосіб тримати поруч тих, хто завжди буде всередині. І водночас – зовні. Видимими.

Жінки обирають іншу мову: тонку, часто естетизовану, але не менш влучну. Маки, які розцвітають над серцем. Вишиті орнаменти в татуювальному чорному. Написи: “буду”, “несу”, “не здамся”. На шиї, на ребрах, на гомілках там, де болить не одразу, але точно.

Іноді це імена дітей, міст, загиблих. Іноді просто крапка, ставити її означає: я вціліла.

Ця нова візуальна мова – не про модний тренд. Це – мода як пам'ять. Мода як спосіб говорити через тіло.

І коли fashion-бренди беруть цей код – вони теж обирають сторону.

У колекціях з'являються принти з імітацією тату, трикотаж із фразами у стилі “вибито на шкірі”, прикраси, які повторюють контури бойових знаків або координат. Це вже не про зовнішнє. Це – про глибину, яка просвічується крізь стиль. Татуювання у час війни – це стиль опору, втілений в образ, який не зітреться з часом. Це спосіб бути тілом, яке не мовчить.

4:00–4:30 — Музична пауза 1

Фрагмент пісні DakhaBrakha — “Sho z-pod duba” або інструментальна версія з жіночим етно-мотивом. (Альтернатива: гурт Yuko, Марися Горобець або Tik Tu — жіночий вокал, глибинна текстура.)

4:30–7:30 — Рубрика 2: “Мода пам’ятає”

(інформативно-образно, у стилі сторітелінгової есеїстики):

Колись татуювання в українській культурі мали зовсім іншу функцію. Вони не були мистецтвом, стилем чи особистим висловлюванням. Навпаки ставали знаком осуду, тавруванням. Засудженим випалювали мітки на тілі, дезертирам знаки ганьби. Татуювання асоціювалося з приналежністю до злочинного світу, з тілесним приниженням. Ці уявлення довго тримались у свідомості ще до кінця XX століття в українських родинах часто казали: «Не псуй себе малюнками, ти ж дівчина», або: «Це для в’язнів». Тіло мало залишатись чистим як знак моральної цілісності.

Але якщо подивитись глибше – у фольклор, у традиції воїнства можна знайти інші, забуті смисли. У козацькій культурі татуювання було не лише можливим, а навіть символічно виправданим. Деякі історики й етнографи згадують про символічні мітки, які робили козаки на руках, грудях, шії – тризуби, хрести, зображення меча або коня. Це були маркери належності, гідності, служіння – щось між обітницею та власним оберегом. Звісно, жодної масовості в цьому не було, але принцип “мітити тіло знаком, який не зітреться” вже тоді мав сакральну вагу.

Сьогодні ми спостерігаємо нову хвилю татуювальної культури в Україні – і це не просто про естетику чи індивідуальний стиль. Це форма колективної пам’яті, нова візуальна мова війни, травми, спротиву, вдячності, болю. Татуювання стало не стільки “прикрашанням тіла”, скільки тілесною хронікою.

Цей процес, природно, відбився і в моді:

– колекції з принтами, стилізованими під татуювання, з’являються у дизайні сучасних українських брендів. Імітація шкіри з наколотими словами, візерунками, географічними координатами – вже не декоративна, а семантична. Кожен принт – це історія;

– тимчасові тату як елемент образу теж стали популярними – у тому числі серед дівчат, які не готові до постійного татуювання, але хочуть носити знак: «Я з Україною», «воля», «незламна». Це – модна заява. Жест присутності;

– кампанії брендів змінили фокус: від естетики – до змісту. Деякі київські та львівські марки створюють проекти у співпраці з військовими, волонтерками, родинами загиблих – щоб втілити у текстиль ті тату, які вже існують на шкірі. На футболках – не орнамент, а репліка справжнього тіла. Не фраза – а тінь досвіду.

У цьому контексті татуювання перестає бути просто візуальним елементом. Воно стає носієм історії, протесту, віри, болю. Воно не декорує тіло – воно говорить мовою, яку не заглушити. І коли мода бере цей символ – вона не просто “стилізує” його. Вона виводить його на подіум, у стрітстайл, у маніфестацію. Через крій, принт, шрифт, через відкрите плече чи деталь на спині ми бачимо не лише стиль, а епоху.

У тілі – пам’ять. У пам’яті – голос. А в голосі – модна мова, яка вже не боїться бути болючою.

7:30–10:00 — Рубрика 3: “Це теж я”

Фон: ніжна текстура (фортепіано або ембієнт з ледь чутним серцебиттям)

Тон: тихий, з паузами, споглядальний

Татуювання – це не просто слід на тілі. Це, перш за все, намір.

Коли бачиш на жіночій руці тонкий рядок літер, витатуйованих вздовж вени, не хочеться питати про значення. Хочеться затамувати подих.

Такі написи не для демонстрації. Вони – для пам’яті. Вони мовчать, але говорять голосніше за будь-який слоган. Татуювання, зроблені у час війни, рідко бувають випадковими. Це слова, які не змогли втримати всередині. Імена, які не хотіли втратити. Символи, які тримають.

«Жити значить чинити опір».

«Воля».

«Київ».

Маки, тризуби, координати рідного дому – тіло перетворюється на карту, на документ, на візуальний архів. Якщо мода – це спосіб розповісти про себе, то татуювання – це спосіб закріпити цю історію в собі. Ми всі носимо шрами. Не обов’язково помітні. Не обов’язково фізичні. Татуювання – це коли шрам стає візерунком. Коли прожите залишається не як тягар, а як сила.

У моді ця межа між тілом і тканиною зникла. Виріз на плечі, короткий рукав, сітка – тепер працюють не як прикраса, а як голос. І навіть якщо знаку на тілі немає, ця мова – спільна. Бо стиль опору – це не завжди яскравий крій. Іноді – це лінія вздовж кістки. Маленьке слово над серцем. А іноді – просто погляд, що зчитує ці знаки без слів.

10:00–10:45 — Музична пауза 2 (опціонально)

Пісня: Jerry Heil – “Мрія” (інструментальний програвал або вокальний фрагмент із символічним підтекстом).

10:45–12:00 — Фінал: “Замість підпису”

(висновок, афористично):

Це був подкаст «Стиль опору». Епізод про тіло, яке не боїться пам’ятати.

Татуювання – не про моду. Воно про те, що модою стало: не мовчати.

Фінальний звук: тату-машинка, fade out. Зникає в тиші.

Подкаст “Стиль опору”

Сценарій епізоду 2: “Бісерні прикраси. Нанизані на віру”

Слоган: Мода, яку плетуть руками. Любов, яку можна носити.

Тривалість: ~12 хв

Формат: авторський мікроесей із музичною й культурною рубрикацією

0:00–0:25 — Заставка

Фон: звук чіткого клацання бісеринок, ледь чутне дихання, ніжний ембієнт; м'який дзвінок, як перший удар по внутрішньому “ритму зап'ястя”.

(голос ведучої, спокійно):

Це подкаст «Стиль опору».

Привіт тим, хто носить стиль як частину себе, і тим, для кого мода – це мова пам'яті. Це “Стиль опору” – подкаст про речі, що говорять. З вами – Юля Краб.

0:25–2:00 – Рубрика 1: “Я це бачу”

(інтонація – близька, інтимна, ніби розмова в затишному просторі):

Виготовлення бісеру – це не про швидкість. Це про ритм. Про момент, коли світ стихає. Про те, як пальці знаходять потрібну бісеринку серед сотень розсипаних, як спогади. Про нитку, яку треба втягнути в голку з першого разу – або з десятого. Про вузлик, який не затягується, поки ти нервуєш, але замикається, коли дихаєш рівно. Це творення без тиску. Тільки ти, колір, і бажання з'єднати. Колір до кольору. Пам'ять до пам'яті. Людину до людини.

Браслет починається з вибору палітри.

Жовтий – як сонце, як дитяча долоня, як надія.

Блакитний – як небо, як очі коханого, як глибина.

Білий – як пауза, як тиша, як молитва.

Потім – нанизування. У кожен бісеринку ти вкладаєш не просто рух, а відчуття. І це не про прикрасу. Це про стан: коли руки діють – серце мовчки заспокоюється. Усе, що зроблене з бісеру, – дихає руками. Ці браслети не

серійні. Вони ніколи не однакові. Бо кожна нитка – має свою історію. Свою довжину терпіння. Свій колір втрати. Свій ритм турботи.

Творчість із бісеру – це жіночий спосіб тримати тил. Не гучно, не назовні, а точково, крихко, точно. Як шепіт, як дотик. Як пам'ять, яку хочеться носити на собі.

2:00–4:00 – Рубрика 1: “Я це бачу”

Цей браслет зроблений із бісеру, що залишився з мирного життя – ті самі упаковки, що колись купували для дитячої творчості, для прикрас, для занять у гуртках. Тепер ці намистинки перетворились на знаки підтримки. Їх збирають у коробочки, пересипають у мисочки, і починають нанизувати – не для показу, а для сили. У маленьких містах і селах, у школах і волонтерських штабах, ці браслети плетуть так само, як колись вишивали рушники: з увагою до кожного кольору. Зі зосередженістю. І з надією, яка не стискається в кулак, а проходить крізь пальці.

Дівчата-школярки – плетуть у перервах. Студентки – вночі. Пенсіонерки – біля радіо. Медики – на обідніх паузах. Кожен браслет – як крихітне письмо. В ньому може не бути літер, але він говорить. Є браслети з жовто-блакитного бісеру. Є – з чорно-білими хвилями. Є з буквами, які складаються в імена: “Марта”, “ЗСУ”, “Азов”. На фронті їх носять на формі. У тилу – на згадку. У місті – як оберіг. Це речі, що створюють присутність.

Це прикраси, у яких більше сенсу, ніж блиску. Це мода, яку не диктують – а передають з рук у руки. Коли я бачу бісерний браслет у метро чи на вулиці – я вже знаю, звідки він. Не з магазину. Не з подіуму. А з серця. Він дрібний. Але тримає зап'ястя, як нитка тримає шов. Як дотик тримає людину.

4:00–4:30 — Музична пауза 1

Фрагмент пісні:

**«Ой у лузі червона калина» (акустичне жіноче виконання або інструментальна варіація на бандурі / скрипці).*

4:30–7:30 — Рубрика 2: “Мода пам'ятає”

(з легкою документальною інтонацією, але в авторському стилі):

Вироби з бісеру – не нові для української культури. Вони існували задовго до TikTok, Etsy і Pinterest. Бісерні прикраси – частина традиційної жіночої айдентики, глибоко вплетена в українську культуру. Колись їх виготовляли не лише як оздобу, а як оберіг і маркер жіночої зрілості, статусу, приналежності до роду. Бісерні намиста дарували нареченим на весілля, передавали з покоління в покоління, зберігали як пам'ять про матір чи бабусю. У різних регіонах України бісер вплітали у гердани, силянки, прикрашали край подолу сорочок, рукави, головні убори. Особливої цінності набували вироби з дрібного чеського бісеру їх берегли як коштовність. Орнаменти були не випадковими: квіти, ромби, хрести – це візуальні коди, які зчитувались без слів. Кожна бісеринка несла сенс, кожна нитка – дотик до пам'яті. Так народжувалася прикраса, що була не просто частиною образу, а частиною жіночої історії.

Після 24 лютого ця техніка раптом ожила. Сотні дівчат почали плести браслети – як спосіб заземлитися, як жест любові до тих, кого не можна обійняти.

Українські бренди теж не залишились осторонь:

- деякі додають бісерні елементи до колекцій капсульної біжутерії з назвами «Нескорена», «З тіла й землі», «Жива»;
- є майстерні, що продають браслети ручної роботи й передають кошти на дрони;
- а є такі, де кожен браслет має посвяту: дитячий почерк на етикетці, ім'я, дата, коротке «Тримайся».

Це – модний предмет, який не втрачає душі.

Це – стиль не як споживання, а як дія.

Це – fashion як тактильна присутність любові.

7:30–10:00 — Рубрика 3: “Це теж я”

(м'який рефлексивний блок):

Є речі, які ми носимо не заради вигляду, а заради того, що в них вкладено. Не тому, що пасують до образу. А тому, що тримають нас у момент, коли все хитається. Такі речі – як тиша в долоні. Як нитка пам'яті. Як

молитва без слів. У бісерному браслеті може бути все: година тиші, п'ять сліз, одна думка про сина або коханого, кілька повідомлень без відповіді, вдихи через тривогу. Це дрібний предмет, зроблений із найбільшою ніжністю. У ньому – не блиск, а турбота. Не масовість, а присутність.

В українській культурі прикраса ніколи не була лише прикрасою. Намисто – це не просто колір, а символ достатку, захисту, роду. СИлянка – це код, витканий узором. Обереги з вузликами, з хрестиком, з шиттям – усе це носилось на тілі як пам'ять і як щит. І сьогодні, у часі війни, ми повертаємося до цього сенсу. Браслет із бісеру – це вже не “хендмейд”, це – дія.

Це речі, зроблені руками, які тремтять. Руки дітей, які ще не знають фронту. Руки жінок, які щоранку включають новини. Руки матерів, які чекають. Це сучасні обереги – на зап'ястях, на рюкзаках, на руці поруч з годинником. Вони як пунктир між тілом і пам'яттю. Як маленький ритуал любові. Браслет, який носять сьогодні, – це не частина аутфіту. Це частина себе.

У місті, де всі поспішають, він – як якір.

У військовому автобусі – як подих із дому.

На вокзалі – як тиха згода: “Я знаю, через що ти йдеш”.

У метро – як фраза, яку не встиг сказати.

Якщо стиль сьогодні – це мова, то браслет із бісеру – це дотик. Не гучний. Не показний. Але точний. Він не на подіумі, не в рекламі, не в маніфесті. Він – у руці. В обіймах. У пам'яті, що має колір і ритм.

Ми повернули моду до витоків: не показати, а передати; не купити, а зробити. не для краси, а для присутності.

Це і є стиль опору.

Плетений із турботи.

Нанизаний на віру.

10:00–10:45 – Музична пауза 2 (опційно)

Пісня: “Мій братик Іванко” у ніжному, повільному виконанні (або авторський акустичний трек на тему оберегу, рук, любові, нитки).

10:45–12:00 – Фінал: “Замість підпису”

(афористично, з паузами, як мантра):

Це був подкаст «Стиль опору». Епізод про речі, які тримають ритм – коли здається, що ритму вже немає. Про прикраси, які не для краси. А для зв'язку. Для рівноваги. Мода – це не завжди вигляд. Іноді – це зап'ястя. І те, що на ньому.

Звук: ніжне клацання бісеру, fade out у тишу.

VI. АНОТАЦІЯ

Дипломна робота присвячена дослідженню fashion-подкасту як нового формату журналістики, здатного транслювати національну ідентичність засобами інтимного аудіорозповідання. У центрі дослідження авторський медіапроект “Стиль опору”, що реалізується у форматі циклу подкастів про елементи стилю, які в умовах війни набули трансформованого значення та перетворилися на засоби символічного опору й самовираження. Такими елементами є, зокрема, татуювання, бісер, шеврон, худі, балаклава, браслет, вишиванка під бронежилетом тощо – всі вони виступають матеріальними маркерами внутрішньої позиції, пам’яті, спротиву, приналежності до української культури та самоідентифікації в умовах загрози.

Подкаст побудований як серія інтимних мікроесеїв об’єднаних в сезони, в кожному сезоні 9–10 епізодів, що складаються з трьох основних рубрик: особистої історії (“Я це ношу”), культурно-історичного коментаря (“Мода пам’ятає”) та рефлексивного звернення (“Це теж я”), які формують структуру кожного епізоду. Досліджено приклади українських і міжнародних fashion-подкастів, зокрема “Фешіоніста”, “ТРЕДС”, “Модний режим”, “The Style Stories Podcast”, “Articles of Interest”, “HER Style Podcast” та інші, які стали референсами для створення власного авторського медіапродукту. На основі цього аналізу розроблено редакційний план, визначено цільову аудиторію, жанрову модель, принципи стилістичного оформлення і звукової драматургії, формати публікації (YouTube), візуальну айдентику проєкту.

Робота демонструє потенціал fashion-подкасту як форми нової журналістики – персоналізованої, глибокої, гнучкої до жанрових експериментів, здатної поєднати моду, культуру, патріотизм і документальність у єдиному аудіоформаті на межі журналістики, антропології та медіаторчості.

Ключові слова: аудіожурналістика, війна, жіночий досвід, культурна пам’ять, мода, національна ідентичність, стиль, сторітелінг, fashion-подкаст.

VI. ABSTRACT

The thesis is devoted to the study of fashion podcast as a new format of journalism, capable of broadcasting national identity through intimate audio storytelling. The research focuses on the author's media project "Style of Resistance", which is implemented in the format of a series of podcasts about elements of style that, in war conditions, have acquired a transformed meaning and have become means of symbolic resistance and self-expression. Such elements include, in particular, tattoos, beads, chevrons, hoodies, balaclavas, bracelets, embroidery under bulletproof vests, etc. - all of them act as material markers of internal position, memory, resistance, belonging to Ukrainian culture and self-identification in conditions of threat.

The podcast is built as a series of intimate micro-essays combined into seasons, each season consisting of 9–10 episodes, consisting of three main sections: personal history ("I wear this"), cultural and historical commentary ("Fashion remembers") and reflective appeal ("This is me too"), which form the structure of each episode. Examples of Ukrainian and international fashion podcasts were studied, in particular "Fashionista", "TREDS", "Fashion Mode", "The Style Stories Podcast", "Articles of Interest", "HER Style Podcast" and others, which became references for creating our own author's media product. Based on this analysis, an editorial plan was developed, the target audience, genre model, principles of stylistic design and sound dramaturgy, publication formats (YouTube), and the visual identity of the project were determined.

The work demonstrates the potential of the fashion podcast as a form of new journalism – personalized, deep, flexible to genre experiments, capable of combining fashion, culture, patriotism and documentary in a single audio format on the border of journalism, anthropology and media creativity.

Keywords: audio journalism, war, women's experience, cultural memory, fashion, national identity, style, storytelling, fashion podcast.

